"Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naţionalist ortodox

Anul I, Nr. 3, **NOIEMBRIE 2003** Apare la sfârşitul lunii 5 500 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

"Legionarii nu mor. Drepţi, nemişcaţi, neînvinşi şi nemuritori, privesc pururea biruitori."
(Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari")

29/30 NOIEMBRIE 1938 – NOAPTE FATIDICĂ PENTRU ROMÂNI

Ca un trăsnet a explodat ştirea în dimineaţa de 30 noiembrie 1938: *"În cursul unui transfer de deţinuţi de la închisoarea Râmnicu Sărat la Jilava, Corneliu Zelea Codreanu şi 13 camarazi (Nicadorii şi Decemvirii) au încercat să evadeze şi au fost împuşcaţi."*

Societatea românească a primit vestea cu consternare; chiar şi duşmanii Mişcării Legionare au constatat că se depăşise orice limită. (În istorie a rămas însă comentariul de un mare cinism exprimat de către N. Iorga în cadrul şedinţei Academiei Române: *"S-a procedat cu mare stângăcie, cu foarte mare stângăcie"* – bineînţeles, marele savant se referea la stângăcia autorităţilor în înscenarea evadării.)

Dar nu despre aceasta voi scrie (în pag. 10 veţi găsi descrierea asasinării făcută chiar de asasini), ci despre multele urmări grave ale asasinatelor, aspecte mai puţin cunoscute opiniei publice, în legătură cu soarta României şi, poate, a Europei, în cel de-al doilea război mondial şi, în special, în cei 50 de ani care au urmat.

Principiul după care se conducea Corneliu Zelea Codreanu în politica externă era acela că ţările mici şi mijlocii din Europa trebuiau să aibă în permanenţă o alianţă fermă cu puterile care le puteau garanta independenţa şi integritatea teritorială.

După ce la 30 ian. 1933 Adolf Hitler ajunsese cancelar al Germaniei, adus la putere de valurile de simpatie ale poporului german care vedea în el omul providenţial care să scoată Germania din colapsul în care intrase după primul război mondial, intenţiile acestuia erau uşor de constatat de către oricine, prin cursa înarmărilor fără precedent: în câţiva ani Germania urma să redevină o mare forţă militară – ceea ce, de altfel, s-a şi întâmplat.

S-au format două tabere puternice şi România era pusă în faţa unei dileme, în sensul alegerii alianţei. Într-o tabără erau: Franţa, aliatul nostru tradiţional, Anglia şi Rusia Sovietică, în cealaltă tabără – Germania şi Italia în principal, dar şi ţări mai mici, ca Ungaria şi Bulgaria.

Politica externă a României a fost permanent dusă sau influenţată de N. Titulescu, prieten al Angliei şi Franţei, dar şi al Rusiei bolşevizate; ori, pentru noi Rusia, indiferent că ţaristă, bolşevică sau post-bolşevică, a fost, este şi va rămâne duşmanul nr. 1, prin apetitul ei pentru noi teritorii. Tratatul de pace cu Rusia Sovietică după primul război mondial nu fusese încă semnat în anii '30 din cauza pretenţiilor teritoriale sovietice.

La 21 iul. 1936 România semna un "protocol privind intenţia de întrajutorare cu URSS", ruşii cerând un culoar de trecere prin România spre Cehoslovacia pentru a o apăra de un eventual atac german (Germania revendica regiunea sudeţilor).

Mişcarea Legionară, prin glasul lui Corneliu Zelea Codreanu, s-a opus vehement acordării culoarului pentru armatele sovietice: *"De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină, că ele vor pleca de la noi înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza? Consecinţele? Inutil a le discuta."* (profeţie îndeplinită nu peste mult timp).

În cartea *"România şi sfârşitul Europei"*, prinţul M. Sturza, aflat în slujba diplomaţiei româneşti o viaţă, descrie cu lux de amănunte oferta Germaniei, repetată şi neluată în seamă de guvernele interbelice, ofertă prin care Germania garanta integritatea României, înzestrarea, instruirea şi înarmarea modernă a României, cerând în schimb ca România să nu accepte trecerea armatelor bolşevice pe teritoriul ei spre Cehoslovacia – cerere absolut în conformitate cu interesele României.

Corneliu Zelea Codreanu făcuse deja o declaraţie socotită de unii prea puţin "diplomatică", în care afirma că în cazul unei victorii legionare la conducerea ţării va face imediat o autostradă de la Bucureşti la Berlin.

După cum a dovedit istoria, politica externă a guvernelor interbelice a fost criminală, căci ne-a băgat în al doilea război mondial cu 1/3 din teritoriul naţional răpit, cu problema sutelor de mii de refugiaţi din teritoriile pierdute de rezolvat, cu o armată dezbrăcată, aproape desculţă (în opinci), prost hrănită, prost înarmată (mult armament vechi, depăşit), fără să mai vorbim de cei 40 000 de ofiţeri şi subofiţeri români ucişi în Basarabia (în timpul retragerii la cedarea provinciei) de bandele de aşa-zişi "partizani" setoşi de sânge românesc.

În cazul alianţei cu Germania la timpul potrivit, evident că Basarabia nu ar mai fi fost obiectul pactului Ribbentrop – Molotov, de pe urma căruia suferim şi azi.

În încheiere, amintesc că am intrat, până la urmă, în război, tot alături de Germania, dar cu teritoriul mult micşorat, cu o armată plină de entuziasm, dar lipsită de mijloace din cauza unei politici externe antinaţionale, şi, cu toată modestia posibilă, din cauza distrugerii Mişcării Legionare, a asasinării lui Corneliu Zelea Codreanu, omul care prevăzuse linia de politică externă ce trebuia urmată (şi pe care sigur ar fi aplicat-o).

Poate cineva să afirme că o Românie care intra în războiul antisovietic întreagă, cu relieful ei constituind o barieră naturală în calea armatelor străine, înarmată şi instruită modern, cu petrolul şi grâul ei, animată de entuziasm nestăvilit, nu ar fi reprezentat un bastion de netrecut în calea invadatorilor bolşevici? Temă de gândire!

P.S. Amintiţi-vă de Finlanda: 3 milioane de locuitori, dar nu a putut fi învinsă de "glorioasa armată roşie"!

Nicador Zelea Codreanu

DE STRAJĂ SUFLETULUI

A trecut mai mult de o jumătate de secol de la asasinarea fondatorului legendarei Legiuni; legionarii impetuoşi, tineri şi luminoşi s-au transformat, unii în bunici blânzi şi luminoşi, pudraţi de timp, alţii în umbre dragi care ne călăuzesc paşii, dar mirajul exercitat de Legiunea fantasticului Căpitan înfruntă vremea. *"Nimeni nu poate să omoare atâţia câţi suntem dispuşi să murim pentru credinţa noastră"* – cuvintele Căpitanului răsună prin timp şi reflectă o realitate.

E uimitor cum, după atâta suferinţă, după atâta noroi vărsat peste idealurile şi lupta unei generaţii, mai există tineri care şterg tina micimii omeneşti şi privesc pe fereastra trecutului spre zările senine legionare.

Îmi spunea cineva odată că legionarii făceau de strajă la icoana Arhanghelului fiindcă pentru ei sfântul era viu; ei nu străjuiau o bucată de lemn, ci reprezentarea: duhul divin, pururea viu, în semn de respect, de iubire şi credinţă! Străjuind icoana Arhanghelului, ei făceau, de fapt, pază propriului suflet.

Astăzi, dacă noi aprindem o candelă de veghe la căpătâiul celor ce nu mai sunt printre noi, o facem pentru că le simţim chemarea şi sufletul nemuritor, încercând să ştergem ingratitudinea acestui neam care-şi uită eroii.

Dar: *"Ei înving sau mor, indiferent. Pentru că, atunci când mor, neamul trăieşte întreg din moartea lor şi se onorează din onoarea lor. Ei strălucesc în istorie ca nişte chipuri de aur care, fiind pe înălţimi, sunt bătute în amurg de lumina soarelui, în timp ce peste întinderile cele de jos, fie ele cât de mari şi de numeroase, se aşterne întunericul uitării şi al morţii."* (C. Z. Codreanu)

Nicoleta Codrin

GARDA MOARE, DAR NU SE PREDĂ!

CE FACEM NOI?

Foarte puţin în raport cu Moţa, Clime, Banea, sau oricare alţii dintre uriaşii Mişcării. (Cu Căpitanul nu are nici un rost să ne comparăm, pentru că oameni de talia lui, capabili să însufleţească şi să organizeze o generaţie, nu se nasc mereu!)

Parafrazându-l pe Flaubert, deşi am vrea să impresionăm stelele (să le convertim la legionarism – în cazul nostru), deşi am vrea să mişcăm munţii din loc, nu am reuşit încă să avem măcar câteva sute de oameni alături de noi.

Mulţi ne-au vizitat, s-au informat, apoi au plecat dezamăgiţi că nu suntem o organizaţie puternică şi faimoasă care să se extindă cu repeziciune în toată ţara.

Aşa gândeam şi eu, în urmă cu ceva timp, când l-am cunoscut pe Nicador Zelea Codreanu: legionarismul o fi fost el benefic, dar ... dacă a avut ghinion ... ce să-i faci?! Idei fascinante, dar prea greu de atins, duşmani mulţi şi puternici, conjunctură nefastă etc. Nu credeam că are vreun sens o încercare de redresare naţională (aşa cum susţin cei mai mulţi de acum: *"nu e momentul!"*, *"nu ai cu cine!"*, *"nu ai de ce!"* etc.). Mă gândeam că totul a rămas la nivel de istorie, de legendă, de etapă depăşită (şi utopică).

Dar, în ciuda raţiunii, ceva mă făcea să frecventez în continuare "*Acţiunea Română*". Nu faptul că nu puteam uita celebra "*Pentru legionari*", nu faptul că scrierea Căpitanului mi-a schimbat modul de a gândi; nici măcar faptul că am rămas impresionată până la lacrimi de acea generaţie sublimă care şi-a pus tot sufletul, talentul, timpul, munca, viaţa personală, în slujba unui ideal despre care nici nu bănuiam cândva că ar putea exista, primind în schimb calomnii, închisori şi gloanţe.

Ceea ce m-a determinat să rămân la "*Acţiunea Română*" au fost cei de acolo, legionari aşa cum am citit eu că erau legionarii şi că trebuie să fie nişte legionari, aşa cum mi-am imaginat: calzi, deschişi, amabili, hotărâţi, corecţi, înţelepţi, desprinşi de interese mărunte şi de egoism, cu încredere în viitor (deşi nu aveau nici măcar sediu - se întâlneau în curtea unui camarad, pe la biserică, iar când era frig, în casele unora dintre camarazi). M-au cucerit cu dragostea lor şi m-au legat cu fiecare clipă petrecută alături de ei: când ai câştigat, fără să te aştepţi, nişte prieteni sinceri, nu poţi să le stingi lumina şi bucuria din ochi părăsindu-i.

Şi ... unde pune creştinul mâna, pune şi Dumnezeu mila! Dumnezeu, strămoşii, Căpitanul, morţii noştri dragi şi camarazii, toţi aceştia, la un loc, ne-au ajutat. Sub impulsul din eter al Căpitanului şi cu ajutorul lui Dumnezeu, cineva şi-a sacrificat economiile de o viaţă, altcineva a pus la dispoziţie o moştenire la care nu se aştepta, unii au venit cu idei constructive, s-au apucat de renovat, de vopsit ziduri, uşi, ferestre, alţii au donat mobilier şi cărţi, iar printre picăturile de timp liber au ţinut conferinţe prin ţară şi s-au apucat de scris. Acum există un sediu central de patru camere (modest, e adevărat), cu o curticică înverzită, o bibliotecă, un ziar, două cărţi publicate (a treia este în proiect), câteva filiale – într-un timp scurt - şi ... privim cu încredere în viitor! Totul a fost făcut prin sacrificiul personal al fiecărui camarad (material, de timp şi de energie), din dragoste.

Nimic nu este imposibil pentru cel ce crede cu adevărat şi luptă pentru credinţa sa în Bine.

Nimic nu este mai tonic decât ceea ce ai putut realiza în ciuda tuturor adversităţilor.

Fiecare are talantul lui pe care-l întrebuinţează cum vrea, dar de care va da socoteală.

Imponderabilul omenesc şi imprevizibilul acţionează şi în sens pozitiv, nu numai negativ şi ... *"buturuga mică răstoarnă carul mare!"*

Noi n-am avut nimic de la nimeni: nici sediu de la "nu-ştiu-cine", nici sponsorizări, nici cotizaţii de la sute de membri; n-am cerut şi n-am primit nici un cadou; toţi ne-au privit cu neîncredere, cu ironie sau cu duşmănie.

Ion Zelea Codreanu spunea că dacă Legiunea vine de la Dumnezeu, va dura, asemeni creştinismului, indiferent de prigoanele prin care va trece, iar dacă este o creaţie efemeră, omenească, va dispare. Iată că au trecut 65 de ani de la moartea Fondatorului, şi Legiunea nu vrea să moară!

Ce a creat Căpitanul? O organizaţie fabuloasă pornită de la câţiva tineri, care încercat să ne facă mai drepţi, mai viteji, mai buni, care a construit şi a cântat sub rafalele mitralierelor jandarmilor? Da, dar nu numai atât! Ce a lăsat în urmă? O şcoală spirituală românească eroică şi creştină, cum n-am avut niciodată, o legendă vie care va străbate secolele.

Mărturia vie a ceea ce a lăsat Căpitanul sunt aceşti bătrâni "tineri" (cu suflet tânăr), aceste suflete de cremene şi lumină formate în şcoala legionară, pe care nu i-au îngenuncheat nici anii de temniţă comunistă, nici teroarea, nici trădarea, nici ademenirile. De-am considera doar atât din ceea ce ne-a lăsat moştenire Căpitanul, şi este enorm! Iar faptul că, în pofida nenumăratelor şi neîncetatelor calomnii strecurate cu perfidie, mai există tineri dornici de a cunoaşte adevărata istorie şi a cinsti memoria înaintaşilor mergând pe aceeaşi linie de credinţă, ne duce, inevitabil, cu gândul la o frază celebră: *"Garda moare, dar nu se predă!"*

CE VREM, ÎN FINAL, NOI?

ACEASTA ESTE O ÎNTREBARE <u>SUPLIMENTARĂ</u> PENTRU CONCURSUL LUNII NOIEMBRIE.

PREMIU: ORICARE TREI CĂRŢI, LA ALEGERE, DIN BIBLIOTECA NOASTRĂ.

Nicoleta Codrin

Reportaj

BISERICA SF. ILIE GORGANI (BUCUREŞTI, STR. SILFIDELOR)

În dreptul Liceului "Gh. Lazăr", este o străduţă perpendiculară pe bulevard, în stânga, numită "Silfidelor", unde se află biserica "Sf. Ilie Gorgani", cunoscută ca "biserică legionară".

Biserica a fost construită din ziduri masive de cărămidă, între anii 1812 - 1819 în timpul lui Caragea Vodă, donatori de seamă fiind însuşi voievodul şi breasla neguţătorilor cojocari, pe locul unei bisericuţe care se dărâmase din cauza vechimii (cea mai veche atestare documentară datează din 1639, de pe timpul lui Matei Basarab).

Biserica a fost ridicată pe o movilă înălţată deasupra unor morminte străvechi ("gorgan") şi are hramul Sf. Ilie Proorocul – de unde şi denumirea. Arhitectura are un stil aparte: şase rânduri de strane aşezate longitudinal după modelul basilicelor bizantine, dar în genul templelor greceşti, asemănător cu stilul bisericii patriarhale din Constantinopol. Interiorul este spaţios, în formă de navă, cu trei culoare şi zece stâlpi de susţinere a plafonului.

Turla principală, aflată deasupra pridvorului, în care se află clopotele a fost reconstruită în anul 1935 de către legionari (pentru că turla veche, din lemn, devenise impracticabilă), iar treptele monumentale din marmură au fost construite tot de legionari, în ian. 1937.

TRECUT ŞI PREZENT

Ataşamentul legionarilor de această biserică provine şi din faptul că, în imediata apropiere a bisericii, pe str. Gutenberg (colţ cu str. Silfidelor), la nr. 3, se afla (şi se află) casa gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, care devenise din 1933 sediul central al Legiunii, în 1937 legionarii construind, în stânga ei, un sediu mai încăpător.

Biserica era locul preferat de reculegere al Căpitanului, iar legionarii participau regulat la slujbele religioase oficiate aici.

Iată ce povesteşte părintele Ştefan Palaghiţă în "Garda de Fier spre reînvierea României" despre prima sa întâlnire cu Căpitanul:

"Am fost convocaţi odată toţi preoţii din Bucureşti de către Dem. Dobrescu, primarul general al Capitalei. Acolo m-am pomenit într-o adunare de cca. 100 de preoţi pe care ne chemase spre a ne determina să facem politică ţărănistă. După terminarea şedinţei, m-am îndreptat spre biserica Sf. Ilie Gorgani. Erau numai câteva doamne, iar în faţa altarului stătea Căpitanul în genunchi. (...) M-am dus mai în faţă şi de curiozitate l-am urmărit cum se ruga. (...) Privind atunci la Căpitan, mi-am dat seama că am în faţa mea un mare liturghisitor. O putere tainică m-a împins să îngenunchez şi eu (...) În mod tainic, rugăciunea Căpitanului mă încălzea şi mă întărea. A durat mult timp această cufundare mistică. Când m-am ridicat, spre marea mea uimire, am văzut în spatele meu aproape pe toţi preoţii de care mă despărţisem după adunarea ţărănistă. Se aşezaseră şi ei în genunchi şi se rugaseră ca şi mine. (...) Afară ne-am strâns toţi preoţii şi ne-am întrebat: "Oare ce ne-a adus la biserica Gorgani? Şi ce ne-a făcut să îngenunchem împreună cu Căpitanul?" N-am găsit răspunsul, dar mulţi din preoţii aceia au devenit legionari." (n.n. - şi preotul Palaghiţă)

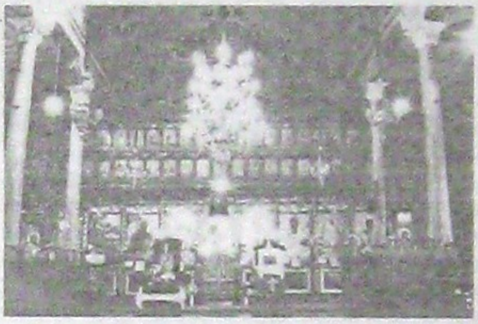
În această biserică au avut loc, la 11 oct. 1937, funeraliile gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, la 13 febr. 1937 funeraliile comandanţilor legionari dr. av. Ion I. Moţa şi dr. av. Vasile Marin, căzuţi pentru apărarea creştinismului în războiul civil din Spania (în lupta împotriva comuniştilor),

iar la 30 nov. 1940 ... funeraliile Căpitanului.

Cruce vie formată din legionari

Referindu-ne la prezent, ca fapt mai puţin obişnuit, şi demn de toată preţuirea, menţionez că Biserica editează un Buletin parohial ce conţine cuvântări pastorale, spicuiri din dialogul religios care are loc în fiecare seară de miercuri etc.; în plus, dispune de o mică bibliotecă creştină, cu program de împrumut pentru toţi cei interesaţi.

În ceea ce priveşte slujbele, la această biserică nu se remarcă deosebiri esenţiale faţă de alte lăcaşuri ortodoxe. Dar am reţinut în mod special preocuparea pentru catehizare, prin trei mijloace amintite deja: Buletinul parohial, biblioteca şi dialogul săptămânal.

În legătură cu ele, **părintele Gordon ne-a mărturisit**: *„Aceste trei mijloace de catehizare se desfăşoară în strânsă legătură. Împreună cu părintele Emil, avem în fiecare miercuri seara un dialog de o oră: una cu lectură din Biblie, cu explicaţii, de care mă ocup eu, cealaltă cu probleme de istorie, de care se ocupă colegul. Buletinul ne ajută să difuzăm, selectiv, desigur, crâmpeie din aceste dialoguri, şi pentru cei care nu pot participa la ele, iar biblioteca furnizează informaţie care măreşte capacitatea creştinilor de a participa la dialog cu noi, spre luminarea credinţei lor, desigur. Iată, aşadar, legătura între cele trei. Beneficiari ai acestor mijloace de catehizare sunt, desigur, toţi credincioşii, dar în mod special ne bucură prezenţa multor tineri, nădejdea de mâine a Neamului şi a Bisericii..."*

O apreciere se cuvine atât corului de tineri studenţi şi elevi care contribuie la înfrumuseţarea slujbelor, cât şi întregului colectiv de slujitori ai bisericii care asigură o administrare impecabilă, în condiţii moderne, fără a ştirbi prin aceasta personalitatea lăcaşului.

Iisus a spus *" Că unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu, în mijlocul lor."* (Matei 18,20)

Se ştie că bisericile sunt adevărate izvoare de har purificator, că slujbele oficiate de zeci sau de sute de ani de preoţi în aceeaşi biserică concentrează numai simţăminte benefice care se transmit tuturor celor care păşesc pragul lăcaşului de cult ortodox. Se mai ştie că influenţa personalităţilor care stau mai mult într-un loc şi se roagă, plini de credinţă, îşi pune amprenta pe lucrurile din jur, dar, iarăşi, nu este mai puţin adevărat că strădaniile preotului paroh, **Vasile Gordon**, şi ale părintelui **Emanoil Băbuş** pentru îndrumarea tineretului pe linia creştină a neamului românesc, căldura, înţelepciunea şi harul cu care sunt binecuvântaţi atrag în permanenţă chiar şi pe cei mai puţin credincioşi, îndreptându-i pe calea cea bună, biserica Sf. Ilie Gorgani fiind o adevărată oază de linişte sufletească, înălţare spirituală şi tonic moral în mijlocul unei lumi din ce în ce mai egoiste, arogante şi insensibile la Adevăr şi la Bine.

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

- mulţumiri preotului paroh Gordon şi fiicei sale, Laura Gordon

PROGRAMUL DE GUVERNARE AL MIŞCĂRII LEGIONARE

*- D-le **dr. ŞERBAN MILCOVEANU**, sunteţi singura persoană care, la ora actuală, mai deţine informaţii din sursă directă privind*
programul de guvernare al Mişcării Legionare, program total necunoscut, ocultat de duşmanii Mişcării şi de unii dintre supravieţuitorii
Căpitanului care au influenţat soarta Mişcării; oricum acest program, dacă a existat, este cunoscut doar parţial sau în linii prea mari.
Ştiu că în calitate de preşedinte al studenţimii române în perioada 1935 - 1940 aţi frecventat foarte des sediul central al Mişcării
Legionare, că aţi cunoscut direct numeroase personalităţi legionare care au fost asasinate în sept. 1939, că aţi stat în închisoare la
Râmnicu Sărat timp de doi ani împreună cu o parte importantă a Statului Major Legionar, printre care şi şeful Partidului "Totul Pentru
Ţară", ing. Gh. Clime, şi şeful Ardealului legionar, dr. Ion Banea. Mă bazez pe memoria Dvs. fenomenală şi pe faptul că aţi fost şi sunteţi
preocupat de problemele politice şi de Mişcarea Legionară.

Spuneţi-mi, vă rog, ce ar fi făcut Căpitanul când ar fi ajuns la conducerea ţării?

Şerban Milcoveanu pe vremea Căpitanului

- Domnule Codreanu, vă mulţumesc pentru vizită şi vă stau la dispoziţie. Aţi nimerit foarte bine şi întrebarea, şi persoana căreia vă adresaţi.

Unul dintre defectele actuale ale legionarilor este că subestimează instituţia Statului Major Legionar despre care vorbeşte chiar Căpitanul în "*Circulări şi manifeste*".

Nişte agitaţi incapabili? În nici un caz!

În primul rând, precizez că este o diferenţă imensă de grad calitativ între Mişcarea Legionară până în 1938 şi cea de după asasinarea Căpitanului. Duşmanii Mişcării Legionare, politologi care astăzi se produc la TV şi în ziare, vor să acrediteze ideea că Corneliu Zelea Codreanu a fost sămânţa şi Horia Sima fructul, dar adevărul este că între Corneliu Zelea Codreanu şi Horia Sima s-a produs o fractură de coloană vertebrală.

Asasinarea Căpitanului şi a Statului Major Legionar a fost o fractură de coloană vertebrală: s-a terminat cu Mişcarea Legionară vie şi creatoare şi a apărut o impostură.

Horia Sima, în 1940, a deschis larg porţile şi a chemat o sumedenie de persoane care au dat o altă structură şi un alt suflet Mişcării, scopul lui fiind să înece vechea Gardă legionară într-o cantitate nouă de oameni, ca să nu se mai poată cunoaşte cum a fost la origine şi să nu se mai conteste supremaţia lui în Mişcare.

În acest fel vă voi răspunde la întrebări: referindu-mă la programul Mişcării Legionare de sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Reforma omului, în primul rând

Când a pornit Mişcarea Legionară, în 1927, Căpitanul şi-a dat seama că programul de guvernare nu e suficient, ci trebuie să ai cu cine să-l aplici: "*Ţara aceasta piere din lipsă de Oameni, nu din lipsă de programe.*"

Atunci s-a purces la **organizarea mijloacelor de guvernare, adică la crearea unor oameni care să opereze în teren**. Căpitanul a descoperit că omul nu este caracterizat numai de intelect, ci şi de virtuţile de caracter, că este o unitate psihică, şi atunci a conceput un program de educaţie eroică şi creştină. Şcoala dezvolta numai calităţile de intelect ale tineretului, pe când Mişcarea Legionară îi dezvolta **virtuţile de caracter**, luând ca model armata. Nu este o întâmplare faptul că structura Mişcării a fost inspirată de armată, pentru că armata, pe lângă funcţia de apărare a graniţelor şi a independenţei naţionale, are şi o funcţie educativă, învăţând tineretul nu numai disciplina, ci şi tenacitatea, efortul.

S-a încercat distrugerea din istorie a Mişcării, acreditându-se ideea că legionarii nu au ştiut ce vor şi că au fost nişte agitaţi fără scop. Nu este adevărat!

Mişcarea ştia foarte precis ce vroia, şi avea nu numai explicaţii cauzale la evenimente, dar avea şi soluţii. Avea şi gândire finalistă şi forţa de a aplica soluţiile. Eficienţa Mişcării consta nu numai în faptul că prinsese adevărul istoric, dar **găsise şi soluţiile**.

Centre legionare pentru elaborarea programului de guvernare

În privinţa soluţiilor, eu vă pot fi de folos cu **o parte** din programul Mişcării, pentru că **existau câteva centre care construiau acest program. În primul rând gruparea "Axa" de sub conducerea comandantului legionar, avocatul şi gazetarul Mihail Polihroniade,** care era un adevărat laborator ideologic pentru formarea programului . Apoi mai erau: un centru de documentare şi de analiză, **la sediul central al Mişcării din str. Gutenberg nr. 3,** condus de **comandantul legionar al Bunei Vestiri, ing. Gh. Clime**, care avea o dată pe săptămână şedinţe unde veneau numai şefii de cuib (centrul avea mai multe secţii: agricultură, industrie, secţia sanitară, urbanistică etc.); un centru la **Cernăuţi** pentru probleme sociologice, sub conducerea senatorului legionar prof. univ. Traian Brăileanu.

Industria

Nu cunosc, de exemplu, despre programul referitor la industrie al Mişcării decât faptul că se vroia **dezvoltarea numai a acelor ramuri industriale pentru care existau materii prime în ţară** şi care puteau concura pe plan mondial. Se studiau cărţile prof. univ. cu orientare de dreapta, **Mihail Manoilescu – modelul corporatismului** – a se vedea cărţile acestuia. Mişcarea Legionară nu a cultivat autarhia, aşa cum a făcut regimul lui Ceauşescu, ci se considera complementaritatea economiei româneşti cu a celorlalte ţări europene. Nu se vroia industrializare forţată, nici industrie de avangardă, industrie de vârf, nici nu se preconiza lupta clasei muncitoare împotriva celorlalte clase.

Agricultura

Privitor la agricultură pot să vă dau mai multe detalii.

Mişcarea Legionară considera că proprietatea face parte din personalitate: **nu concepea ţăran salariat, ci numai ţăran proprietar; nu admitea, în schimb, latifundiile.**

Ceea ce făcuse regele Ferdinand şi Ionel Brătianu era numai etapa I şi Mişcarea venea cu etapa a II-a – şi cea mai importantă – introducerea unei legi (legea Walter Darre, care s-a aplicat în Germania), prin care gospodăria familială şi cele cinci hectare cu care fuseseră împroprietăriţi ţăranii, **nu se împărţeau între moştenitori, pentru a se evita fărâmiţarea, ci se transmiteau numai unuia dintre copii, celui mai mic care despăgubea pe ceilalţi întreţinându-i la oraş, pentru ca neamul românesc să recucerească oraşele acaparate de străini.** Să explic şi care era raţiunea: cele cinci hectare pe care le primiseră ţăranii urmau să se împartă între copii, ajungându-se deja ca la următoarea generaţie să revină doar câte un hectar de persoană (ţăranii aveau, în genere, câte patru – cinci copii); cam aşa arată acum proprietatea agrară din România, fărâmiţată: un milion de proprietari, fiecare cu câte un hectar sau două, insuficient pentru a face agricultură. Satul este matca oricărui stat; fără pământ, în aer, nu se poate realiza nimic.

Cele mai mari proprietăţi admise (100 – 200 ha) – proprietăţi care să poată achiziţiona utilajele pentru a putea face agricultură intensivă şi pentru a diversifica culturile, Mişcarea Legionară venise cu ideea să le transforme în **ferme model**, cu caiet de sarcini întocmit de Ministerul Agriculturii în folosul proprietarului, dar şi în scopul dezvoltării industriei alimentare.

Acest **proiect al transmiterii proprietătii** intra în conflict de idei cu mişcarea ţărănistă a lui Ion Mihalache. Acest partid, cu o origine eroică, pornit de pe câmpurile de luptă de la Mărăşeşti şi Mărăşti, fusese captat de masoni, şi, ca atare, mergea spre pulverizarea proprietăţii, spre lupta de clasă: străinii care doreau să ne acapareze economic urmăreau ca fiii de ţărani să nu vină la oraş ca să nu-i concureze ca clasă mijlocie, în meserii şi servicii, ci să-şi macine energia pe plan local. Este ştiut că prosperitatea şi progresul unei ţări este dat de **clasa de mijloc**: cu cât aceasta are o pondere mai mare, cu atât nivelul de trai este mai ridicat, ori străinii şi masonii tocmai aceasta urmăreau în vederea

subjugării României – acapararea clasei de mijloc. În plus, oraşele sunt centrele nervoase ale statului şi clasa conducătoare se creează la oraş.

Acesta, de fapt, a fost obiectul luptei între ţărănişti şi legionari, ca şi între clasa înstrăinată a politicienilor şi legionari.

Reforma creditelor

Tot în legătură cu agricultura Mişcarea Legionară a pus imediat în programul ei reforma creditelor, lucru de care nu vorbeşte nimeni, deşi constatăm şi astăzi că din cauza neacordării de credite, în general – ca să nu vorbim de credite avantajoase – necesare pentru lucrul pământului, ţăranul şi agricultura României se duc de râpă. Orice întreprindere trebuie pornită cu un capital. După legea de atunci (ca şi după legea de acum) creditele se dădeau (şi se dau) în funcţie de capitalul depus; ori copiii de ţăran român nu aveau (şi nu au nici acum) de unde să depună capital, salariile de atunci (ca şi cele de acum) neputând acumula capitaluri.

Mişcarea Legionară prevedea ca munca salariată să poată crea capitaluri, iar cei selecţionaţi prin studii şi comportament moral şi creştin să primească credite fără să fie necesar a avea mulţi bani depuşi în bănci. Tineretul universitar putea avea certitudinea că va putea fonda ceva la sfârşitul studiilor, va putea face parte din noua clasă de mijloc, din noua burghezie, dar nu o burghezie parazitară, ci una productivă.

Adaug că evreii primeau toţi de la Finanţa Internaţională primul capital pe baza căruia aveau apoi acces la sume mai mari – prin băncile româneşti; aşa s-a creat burghezia evreiască, cu fonduri primite pe bază de încredere.

Dorinţa de reformare a legii creditului este la originea succesului Mişcării Legionare, dar şi a masacrării ei.

În viaţa unui stat cea mai importantă lege nu este, aşa cum s-ar părea, Constituţia, sau, mai bine-zis, nu numai aceasta, ci împreună cu legea electorală şi cu legea creditelor.

Structurarea societăţii – elita conducătoare şi clasa de mijloc

În plan social, Mişcarea Legionară vroia **organizarea curentului de ascensiune socială a fiilor de ţărani – aşa cum am spus şi mai devreme.**

Crearea de cadre incoruptibile, capabile, creatoare. Idealismul tineretului a fost şi va fi singura soluţie.

Condiţiile ca tinerii să fie şi să rămână incoruptibili erau: **exemplul celor de la vârf şi dreptatea socială** în ţară (de exemplu, atunci când din muncă se poate acumula capital).

România nu va fi salvată niciodată dacă nu se va cultiva incoruptibilitatea, adică un număr de cadre de conducere care să servească societatea în mod dezinteresat. Coruptibilitatea este cancerul de azi al României.

Vă amintesc că Mişcarea preconiza ca jefuitorilor dovediţi ai banului public să li se confişte averile.

Originea acelui legământ la mormântul lui Moţa şi Marin, în care Căpitanul a spus că tocmai conducătorii trebuie să trăiască în sărăcie (adică în sobrietate, a nu se confunda sărăcia cu mizeria), ca să existe dreptate socială şi prosperitate generală.

Eu nu cunosc în epoca, în anii aceia când trăia Corneliu Zelea Codreanu, nici un legionar din miile de legionari cu care am intrat în contact, care să fi avut vreun interes material, şi nici n-am putut suspecta pe nici unul de aşa ceva. Toţi erau idealişti, generoşi, altruişti, toţi vroiau să servească ţara. **Căpitanul a dovedit, prin toată viaţa lui, de zi cu zi, şi prin moartea de martir, că acest legământ nu a fost doar o simplă figură de stil.**

Sistemul politic

Mişcarea Legionară credea în realitate: realitatea nu este democraţia sau dictatura; acestea sunt mijloace. Realităţile sunt: **omul, familia, naţiunea, întreaga omenire; iar deasupra tuturor este Dumnezeu.**

Mişcarea Legionară credea în drepturile naturale ale omului: dreptul la sănătate, la educaţie şi dezvoltare, la justiţie, dar mai credea şi în **drepturile care provin din îndeplinirea obligaţiilor**, pentru că Mişcarea socotea că interesul general al societăţii are prioritate asupra intereselor particulare ale omului, cu condiţia să nu prejudicieze drepturile naturale legitime ale omului.

Căpitanul punea accent deosebit pe familie, pe transformarea ei în celulă sănătoasă a societăţii.

Plan urbanistic

Exista chiar şi un program urbanistic în curs de elaborare şi pot spune că, printre altele, se dorea îmbogăţirea Bucureştiului cu opere de artă, statui, mausolee pentru eroii neamului etc. şi construirea unui Pantheon al României.

Politica externă

Mişcarea Legionară a preconizat întotdeauna **alianţă cu statul care putea garanta integritatea şi suveranitatea României**, având în vedere că un stat mic, ca ţara noastră, aflat la confluenţa dintre Orient şi Occident, bogat şi frumos, învecinat cu imperialismul rusesc bolşevic care era şi anticreştin, şi antiuman, trebuie neapărat să aibă o alianţă funcţională cu o mare putere opusă acestui duşman periculos, de veacuri. Iar la momentul acela, singura putere care putea garanta era Germania. Şi câtă dreptate a avut Mişcarea Legionară – care n-a fost ascultată - s-a văzut şi s-a resimţit cumplit, şi se mai resimte.

Totodată, Căpitanul a propus ca oamenii politici de la conducerea ţării să răspundă pentru acţiunile lor care implicau ţara: dacă distrugi un om eşti pedepsit, dar dacă distrugi o ţară?! Puterea fără răspundere degenerează în tiranie.

- Cum rămâne atunci cu articolul unuia dintre ideologii Mişcării, prof. Nae Ionescu: "Ce program are bobul de grâu care încolţeşte?" S-ar putea deduce că Mişcarea nu avea un program?

- Acel articol a fost scris în 1933, când Legiunea era încă în faza de cristalizare, la *"reforma omului"* de care am vorbit mai înainte. Însuşi Căpitanul a declarat, tot în 1933, că primul punct din programul legionar era acumularea de forţă (şi apoi utilizarea ei). Ei bine, începând cu 1935 Legiunea avea deja o elită formată, iar curentul legionar luase amploare în ţară, astfel încât începuse a se gândi la programul de guvernare. Totul s-a realizat pas cu pas, iar **când politicienii s-au convins că Legiunea este capabilă să realizeze ceea ce ei nu puteau – sau nu vroiau – au devenit categorici în a o extermina.**

Vă mai amintesc că se luase chiar iniţiativa înfiinţării unei **şcoli de prefecţi şi a alteia de primari** (chiar înaintea începerii marii prigoane antilegionare), Căpitanul mirându-se că nu o făcuseră alţii înaintea lui (argumentul lui era: *dacă trebuie şcoală pentru a conduce un tramvai, cum se poate să nu trebuiască şcoală pentru conducerea unui sat, oraş sau judeţ?!*)

În plus, mai adaug că se lucra necontenit la acest program de guvernare, iar asasinarea Căpitanului şi a marii părţi a elitei legionare a oprit totul în faza de proiect.

- D-le doctor ŞERBAN MILCOVEANU, vă mulţumesc: atât pentru valoroasa Dvs. contribuţie la cunoaşterea adevărului istoric, cât şi pentru concizie.

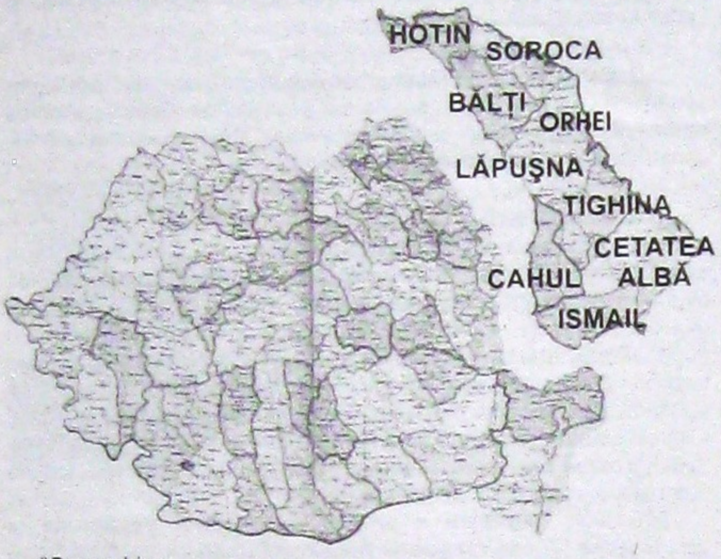
A consemnat pentru *Cuvântul legionar*
Nicador Zelea Codreanu

Continuăm publicarea istoriei provinciilor româneşti (deoarece am constatat că mulţi, prea mulţi tineri nu cunosc istoria naţională, manualele alternative contribuind masiv la formarea unei generaţii confuze, dezrădăcinate, fără Neam, Patrie şi Dumnezeu).

BASARABIA *(continuare din numărul trecut)*

ÎN PREZENT

"Basarabia,
cuvânt cu patru "a",
ca o biserică
cu patru turle albe
pe zările istoriei,
căreia nu ştiu cine
i-a furat clopotul."
(Tudor Plop-Ulmanu – Cernăuţi - Iconar 1933)

În ultimul timp, în Basarabia, la Chişinău, puterea comunistă şi-a organizat ofensiva fărădelegilor antinaţionale, antiromâneşti. Toate acţiunile întreprinse de comunistul Voronin, preşedintele ţării, sunt îndreptate nu spre îmbunătăţirea economiei republicii, nu spre ridicarea nivelului de viaţă al populaţiei: ele vizează cu totul altceva şi, în primul rând, ştergerea identităţii basarabenilor, a conştiinţei apartenenţei istorice, spirituale şi de sânge cu poporul român de care samavolnic au fost despărţiţi.

Indicatorii statistici macroeconomici plasează Basarabia printre cele mai sărace ţări din lume şi pe ultimul loc în Europa şi chiar în Comunitatea Statelor Independente. Ţară cu importante resurse naturale, ţară care nu ar duce lipsă de capitaluri şi investiţii, este victima unor guvernanţi incompetenţi şi corupţi care gestionează resursele potrivit intereselor ruseşti.

Cu o datorie externă de ordinul miliardelor de dolari, în care achiziţionarea de produse petroliere şi de energie electrică furnizate de Rusia şi Ucraina ocupă o mare pondere, Basarabia se găseşte în servitutea Moscovei şi Kievului, şi prin modalităţile prin care îşi achită datoriile, în speţă prin oferirea de acţiuni la cele mai mari întreprinderi din Rusia şi Ucraina: în acest fel, aceste întreprinderi sunt sub control rusesc şi ucrainean. Rezultatul unor asemenea politici au făcut ca la începutul acestui an, potrivit aprecierilor unor specialişti, cca. 85% din populaţia basarabeană să trăiască sub pragul sărăciei, iar cifra şomajului să se menţină în jurul a 34%.

Observatori avizaţi ai politicii au remarcat manevrele neoimperialiste ale Kremlinului îndreptate în direcţia refacerii fostului imperiu ţarist, apoi sovietic, şi astăzi al Federaţiei Ruse.

Republica Autonomă Sovietică Moldovenească în stânga Nistrului - 1924

Un moment important a fost înregistrat încă din 1924 când a fost creată Republica Autonomă Sovietică Moldovenească (RASSM) în stânga Nistrului, cu capitala la Tiraspol. Crearea acestui stat ar fi trebuit să reprezinte un pol de atracţie pentru populaţia din Basarabia. Sovieticii considerau că Basarabia şi Transnistria sunt locuite de "moldoveni" vorbitori de "limbă moldovenească".

Au urmat evenimentele cunoscute şi relatate în numărul precedent al publicaţiei noastre.

Republica Moldova - 1991

La finele anilor '80 în R.S.S. Moldovenească s-a început un proces de democratizare şi redeşteptare naţională care a dus la constituirea Republicii Moldova (23 mai 1991).

La 31 aug. 1989 a fost proclamată ca limbă de stat limba română, iar la 27 apr. 1990 a fost adoptat tricolorul românesc cu capul zimbrului moldovenesc.

Puciul pro-comunist de la Moscova

Puciul pro-comunist de la Moscova din 19-22 aug. 1991 a creat condiţii care au permis proclamarea independenţei Republicii Moldova. Este anul în care, pe căi insidioase, **Kremlinul îşi începe amestecul şi mai făţiş în noul stat independent**. Prima fază a strategiei concepute şi conduse de la Moscova a urmărit **păstrarea influenţei ruseşti în Basarabia** prin amestec direct în treburile interne ale ţării, prin prezenţa unei **Armate a 14-a** şi a unor mari depozite de armament pe teritoriul statului.

Au fost încurajate acţiunile antistatale ale câtorva grupuri de nostalgici comunişti care se împotriveau introducerii limbii române, a alfabetului cu litere latine, a reformelor democratice. La Tiraspol, Tighina, Râbniţa a fost respinsă limba română ca limbă de stat, precum şi a tricolorului ca emblemă a ţării. Nesupunerea civilă a continuat, în intenţia de a se obţine un statut de teritoriu autonom. Acţiunile recesioniste au continuat; au fost organizate formaţii paramilitare pro-secesioniste sprijinite pe faţă de Armata a 14-a.

Acţiuni separatiste - Republica Găgăuză şi Republica Moldovenească Sovietică Nistreană

În 1990 (2 sept.) fusese proclamată "Republica Moldovenească Sovietică Socialistă Nistreană", pentru ca două luni mai târziu formaţiile paramilitare să provoace incidentele sângeroase de la Dubăsari. În acelaşi timp, o altă **grupare separatistă a găgăuzilor** intenţiona să proclame o republică găgăuză, cu **sprijinul direct al armatei sovietice** şi al reprezentanţilor de la Tiraspol. Ca urmare, la 1 dec. 1991 a fost proclamată la Comrat Republica Sovietică Socialistă Găgăuză. Reacţiile de la Chişinău s-au mărginit numai la o simplă condamnare a separatismului şi la câteva măsuri legislative fără rezultate concrete. În lipsa unei armate organizate, formaţiile paramilitare au devenit şi mai agresive.

Societatea civilă a trebuit să ia poziţie. Mobilizată în virtutea sentimentului naţional, societatea civilă s-a grupat în organizaţii şi partide anticomuniste, democratice. **Aparent ar fi fost o simplă dispută filologică care, transferată însă pe plan politic, însemna: limba română este limba populaţiei basarabene, aceasta fiind română; concluzia este logică: ocupaţia Basarabiei de către sovietici a fost ilegală, şi de aici unirea cu România este firească.** Întreaga această dispută filologică a fost un fapt esenţial al agravării tensiunilor interne, tensiuni care au degenerat în final în război.

Transnistria are o populaţie mult rusificată, iar elementul românesc, comparativ cu cel din Basarabia, mai redus.

Forţele politice, şi în principal Frontul Popular Moldovenesc cu două filiale în Tiraspol, s-a ridicat cu fermitate împotriva proclamării unei aşa-zise republici nistrene (SSMN).

Firesc ar fi fost ca după eşecul puciului comunist de la Moscova să fi fost arestaţi şi liderii din Transnistria aşa cum fuseseră arestaţi şi cei de la Moscova şi din celelalte state sovietice care susţinuseră pe pucişti. În loc de a fi arestaţi şi traduşi în faţa justiţiei, ei s-au bucurat de complicitatea tacită a Armatei a 14-a.

Situaţia s-a agravat şi a făcut ca la **1 martie 1992 să se declanşeze războiul dintre Republica Moldova şi cea nistreană**, prima practic fără armată, numai cu efective de poliţie, cealaltă formată din unităţi ale gărzii transnistrene sprijinite de unităţile de cazaci.

Acţiunile militare erau îndreptate împotriva organelor de stat de la Chişinău şi cu deosebire **împotriva localităţilor cu populaţie majoritar românească.** Concomitent a fost pusă la punct o campanie românofobă extrem de virulentă, cu arestări, molestări, percheziţii şi asasinate.

În iunie 1992 a fost arestat grupul lui **Ilie Ilaşcu, conducător al rezistenţei anticomuniste din Transnistria.** Membrii grupului

au fost transferați, după o scurtă detenție în arestul preventiv al miliției, la comenduirea Armatei a 14-a. Condițiile de detenție au fost inumane: foame, lipsa unei igiene elementare, bătăi, execuții simulate. Sentința a fost dată după o mascaradă de proces care a durat aproape 10 luni: Ilie Ilașcu a fost condamnat la moarte prin împușcare, cu confiscarea averii, iar ceilalți au primit ani grei de temniță. (În final, în urma nenumăratelor presiuni internaționale, au fost eliberați.)

Întreaga evoluție a evenimentelor a dovedit pe deplin că forțele rusești au fost implicate, politic și militar, în acțiunile separatiste, practic în toate problemele de interes intern și chiar extern ale Republicii Moldova. Acțiunile Moscovei, care reprezintă, deci, continuarea strategiei sale imperialiste, au continuat pe toate planurile: politic, cultural, ca să nu mai amintim și pe cel economic.

Federalizarea Republicii Moldova

O etapă a acestei strategii, după criminala intervenție în conflictul artificial creat tot de la Moscova, reprezentat de războiul din Transnistria, a fost planul de federalizare a Republicii Moldova.

În necunoașterea exactă a realităților din țară, Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa, la instigarea Federației Ruse, direct interesate, a prezentat un acord de federalizare în care **Basarabia, Republica Socialistă Sovietică Transnistreană și cea a găgăuzilor să devină un stat federal: o propunere aberantă** care ar vrea să introducă în țară modelul federal al rușilor, ca și cum la dimensiunea Basarabiei acesta ar fi posibil! Proiectul a fost salutat la Chișinău prin decizia comunistului președinte, și la Tiraspol de șeful comunist Smirnov (care nu știe nici măcar limba română). Primul a hotărât că "*În Republica Moldova se vor constitui formațiuni teritorial-statale*". De remarcat că nu se precizează pe ce criterii se vor constitui astfel de formațiuni.

Se urmărește, în fond, lichidarea caracterului unitar și indivizibil al teritoriului țării, ștergerea identității române a populației basarabene. Aceasta ar însemna acordarea unei autonomii, practic de necontrolat, a Transnistriei, a cărei putere de stat ar urma să fie constituită de ea însăși, adică de comuniștii înfeudați total rușilor.

Intrarea ca entitate de sine a Transnistriei într-un astfel de stat federal cu un procent ridicat de ruși și de cozi de topor, a Republicii Găgăuze aflate sub conducere comunistă, ar fi un fapt de mare gravitate cu urmări previzibile: divizarea statelor și a etnicilor români pe de o parte, iar pe de alta creșterea influenței politice, și nu numai politice, a filorușilor. Chiar nominalizarea "garanților" pentru respectarea acordului este îndreptată în același sens. Două state ostile Basarabiei, Federația Rusă și Ucraina, își pot asigura poziții dominante în Moldova în calitatea lor de "garanți" ai acordului de federalizare.

Societatea civilă, partidele și organizațiile, cu excepția partidului comunist, sunt în majoritate solidare în respingerea și condamnarea planului de federalizare ca un instrument otrăvit împotriva suveranității statului, a populației basarabene anticomuniste.

Se pregătește o reformă administrativă prin care județele țării vor fi înlocuite cu vechile raioane. Ura bolșevică s-a dezlănțuit. Sunt desființate școli cu limba de predare română. De pildă, singura școală cu predare în limba română din Grigoriopol (Transnistria) a fost închisă, după ce mai înainte cu 10 ani au fost lichidate școlile cu grafie latină. Au fost și sunt încă distruse manuale scrise în această grafie, profesorii care nu s-au supus acestor acțiuni sunt concediați, altora nu li se plătesc salariile. Încă de la finele anului trecut guvernul de la Chișinău a intenționat să introducă în școli studiul obligatoriu al cursului de istorie a Moldovei în locul istoriei românilor.

Aducerea de cărți din țară (România) prin donații, în concepția bolșevicilor basarabeni și transnistreni, ar fi, nici mai mult, nici mai puțin, decât un amestec în treburile lor interne. Nu același lucru este valabil pentru o imensă literatură și presă venită de la ruși sau de la ucraineni. Recent a apărut în librării un dicționar moldovenesc-român, lucrare absolut aberantă care nu ar fi putut fi editată fără sprijinul autorităților de la Chișinău.

O ultimă măsură de dată foarte recentă, de o agresivitate excepțională, este constituirea unei alte Uniuni a Scriitorilor în Basarabia, botezată "Nistrul". Se urmărește astfel eliminarea Uniunii Scriitorilor condusă de basarabeanul român, eminent om de litere, Mihai Cimpoi. Motivația a fost declarată oficial de Voronin: vechea Uniune s-ar fi transformat într-un partid politic "extremist" ... fiindcă promovează limba română și cultura României! Motivația lui Voronin este, de fapt, o mostră de xenofobie și extremism. Intelectualitatea din Basarabia a denunțat "nebunia" (Grigore Vieru) și "cozile de topor aflate în slujba antiromânismului" (Ion Ungureanu).

O problemă mult agitată la Chișinău: semnarea tratatului dintre România și Republica Moldova. Guvernul român a propus ca în locul tratatului, cele două state să semneze o Declarație: "*Parteneriat pentru Europa*", care să conțină elementele fundamentale ale relației bilaterale, România afirmând tot sprijinul pentru "*traseul european al Republicii Moldova* ..." În Chișinău și alte orașe din țară zeci de mii de manifestanți scandau sloganuri de felul: "*Rusia, țară ocupată*", "*Armata a 14-a, afară din țară!*", "*Nu planului de federalizare!*", "*Fără comuniști!*", "*Smirnov, agent bolșevic*".

Guvernul de la Chișinău, printr-o serie de atacuri concertate la adresa României, face eforturi să mute problemele relațiilor dintre cele două țări pe plan internațional, cum este de pildă Consiliul Europei sau Organizația pentru Securitate și Cooperare în Europa. El și-a permis să ceară intervenția forurilor internaționale pentru aplanarea "divergențelor" care ar exista între România și Republica Moldova. El se declară a fi lezat de folosirea sintagmei "*două state românești*".

Începutul descătușării naționale de sub cizma opresorilor sovietici și a cozilor lor de topor s-a afirmat nu numai prin proclamarea, esențială, a limbii române ca limbă oficială de stat, a adoptării alfabetului cu caractere latine, a introducerii în școli a istoriei românilor și a tricolorului cu capul de zimbru, vechea stemă a Moldovei lui Ștefan cel Mare. Redeșteptarea națională românească în Basarabia însemna și revenirea la credința ortodoxă a strămoșilor. În 1940 în Basarabia erau 1090 de biserici și 28 de mănăstiri. În 1989 rămăseseră numai 150 de biserici și o singură mănăstire. După 1989 s-au redeschis lăcașurile de cult care fuseseră închise de autoritățile comuniste și s-au ridicat altele noi.

Sub presiunea societății civile, a preoților și credincioșilor basarabeni, arhiepiscopul rus de la Chișinău a fost determinat să-și părăsească scaunul, fiind acuzat de atitudini antiromânești, imoralitate și abuzuri. Noul ierarh, român după tată, cu scaunul la Chișinău, și unul din cei doi episcopi vicari, român, cu scaunul la Tighina, au continuat să se supună jurisdicției rusești. Celălalt episcop vicar, Petru Păduraru, s-a situat pe poziția națională românească, fapt pentru care a fost scos cu forța din scaunul episcopal din Bălți. Prea Sfințitul Petru și-a organizat o adunare eparhială de constituire (14 sept. 1992) și a cerut Patriarhiei din București reactivarea Mitropoliei Basarabiei sub oblăduirea canonică a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Dorința a fost acceptată, iar episcopul Petru a fost desemnat ca locțiitor și mitropolit până la alegerea unui titular.

În imperialismul pravoslavnic, Moscova și rusofilii din Basarabia au reacționat fără întârziere: a fost condamnată Patriarhia de la București ca o "*ingerință anticanonică în problemele interne ale Bisericii Ortodoxe din Moldova care este o parte a Patriarhiei Moscovei*". Episcopul a fost "suspendat", autoritățile au avut o atitudine potrivnică față de hotărârea de integrare a Mitropoliei Basarabiei în Biserica-mamă de care a fost ruptă cu forța, și nu a recunoscut statutele acesteia. A urmat un șir de procese intentate executivului de la Chișinău de către reprezentanții Mitropoliei, procese care s-au soldat cu nerecunoașterea statutului ei legal.

Problema a fost internaționalizată, ea ajungând în fața Curții Supreme Drepturilor Omului de la Strassbourg (CEDO).

Decizia Curții a fost în favoarea Mitropoliei, somând guvernul de la Chișinău să accepte înregistrarea ei, în caz contrar Moldova urmând să fi sever sancționată ca urmare a încălcării drepturilor înscrise în Convenția Europeană de Apărare a Drepturilor Omului pe care ea însăși a semnat-o.

A fost o mare și reală victorie a forțelor care luptă pentru libertate și pentru activizarea conștiinței de neam.

Protest actual de proporții împotriva planului de federalizare

Foarte recent, la 25 nov. 2003, protestul împotriva planului de federalizare a Republicii Moldova (prin care se urmărește, în mod insidios, intrarea Republicii Moldova în Federația Rusă) a întrunit unanimitatea românilor din întreaga opoziție anticomunistă. S-a organizat un Consiliu Național care a scos în stradă, în fața Parlamentului și a Președinției comuniste studenți, elevi, reprezentanți ai clerului, membrii partidelor. Atât de puternică este rezistența, încât președintele Putin, aflat în avion, în drum spre Chișinău pentru semnarea planului de federalizare, a trebuit să se întoarcă, iar președintele Voronin, confuz, a amânat semnarea lui.

Radu Constantin

"NOI NU NE VINDEM ȚARA!" – O DĂM CA PROȘTII!

Chiar la începutul anului 1990, un mare cotidian din București publica sub semnătura unui celebru gazetar, chiar pe prima pagină, un articol intitulat *"Noi nu ne vindem țara, domnule Murdoch!"*

Atitudinea de cetățean vexat era motivată atunci: Rupert Murdoch, marele miliardar al presei mondiale, trimisese mesageri să amușine prin spațiul ex-comunist și, cum avea bani, putea să-i salte ziarul de sub nas patriotului nostru. Iar noi ce puteam face?

Ulterior, au început marile mineriade din Piața Victoriei, la care auzeai lozinci absurde și spontane în felul lor: *"Afară cu țăranii din țară", "Noi nu ne vindem țara!"* Evident, gazetarul avea să pună lozinca exclusiv pe seama foștilor securiști și a combătut.

A trecut timpul si ne-am maturizat, iar, prin reprezentanții noștri, ne-am capitalizat foamea și frigul, îndurate în deceniul groazei. Marele gazetar a crescut și el odată cu patria: și-a vândut ziarul cu nume de țară cui a dat mai mult. Orice se poate înstrăina, fără să ai sentimentul că ar fi un sacrilegiu. Poți să vinzi Editura Eminescu, banca Dacia Felix, așezământul "Sfânta Maria".

"Și ce, ați văzut proteste publice?"

Cine își vinde țara este "vânzător de patrie", nu? Dar cine o dă "pe de-a moaca"? Acela cum s-ar numi?

Cam în această categorie de abulici (?) s-ar include politicienii care au condus România timp de 13 ani, indiferent de culoarea lor declarată. Nu mă refer la combinate distruse, lăsate să acumuleze datorii și vândute pe un dolar sau, oricum, sub nivelul terenului pe care-l ocupă, încât astăzi venitul național este sub nivelul celui din 1989. Nici la imense terenuri agricole din tot spațiul și mai ales din Transilvania. Să revenim puțin asupra tratatelor politice cu vecinii.

România a fost considerată ca o țară învinsă după terminarea războiului rece. Sau așa au decis aleșii noștri că trebuie să ne comportăm, inducând apoi ideea că am fi sub presiunea Occidentului.

In 1997, Emil Constantinescu a semnat tratatul cu Ucraina, acceptând și *de iure* că teritoriile istorice din est trebuie să rămână unui stat creat artificial, prin rapturi teritoriale staliniste, pe seama Poloniei, Slovaciei, României și, mai târziu - prin intermediul ucraineanului Nikita Hrușciov și cu mâna lui Boris Elțin - chiar pe seama Rusiei actuale. Emil Constantinescu și Leonid Kucima au semnat tratatul în palatul lui Ceaușescu de la Neptun, dar ziariștii care au fost de față au afirmat că s-a produs la... Constanța. *"Și ce, ați văzut proteste publice în România contra acestui tratat?"*, a reacționat **Emil Constantinescu**. Nu, pentru că în România nu există societate civilă. Oamenii nu mai ies în stradă nici dacă nu au ce mânca, nici dacă nu au medicamente vitale. Acum se poate face orice cu acest popor prăbușit în propria inerție.

Modă, presiune politică sau interes personal?

In vara lui 2003, Ion Iliescu și Vladimir Putin au semnat la Kremlin tratatul cu Federația Rusă. *"Un tratat pentru viitor! Un mare compromis! O victorie diplomatică!"*

Separat, Mircea Geoană și Igor Ivanov au semnat o Declarație politică, despre care s-a afirmat că nu are valoare juridică. În această declarație, s-au aruncat cele mai grave lucruri pentru țara noastră: tezaurul dus la Moscova în 1917, pe bază de documente contrasemnate de Anglia și Franța, *"va deveni obiectul de studiu al unei comisii mixte"*; în plus, România condamnă participarea la războiul antisovietic. Cu alte cuvinte, Ion Iliescu recunoaște că noi am dus un război de cotropire a Uniunii Sovietice, iar nu o luptă de eliberare națională a teritoriilor invadate. Așa se spunea pe vremea Anei Pauker. Și nimeni nu a roșit cu gândul la sutele de mii de morți pe frontul de răsărit sau din gulagurile Siberiei.

Și fiindcă tot s-a spus că Declarația amintită nu are valoare juridică, Mircea Geoană a cerut ratificarea documentului de către Parlament. Am urmărit atent prestația jalnică a aleșilor noștri față de acest document: senatorii băteau din picioare de nerăbdare să plece acasă. Nu a existat nici o dezbatere asupra acestui document. Singurul care s-a opus jalnicului demers a fost istoricul Gheorghe Buzatu, ironizat penibil de Doru Ioan Tărăcilă. Noi avem afaceri la care trebuie să ne gândim și vine unul cu obsesiile lui...

Drept mulțumire, Putin nu a invitat nici un conducător român la sărbătorirea a 300 de ani de la fondarea orașului Sankt Petersburg, unde au venit toți liderii importanți ai lumii. Tot în vara lui 2003, Ion Iliescu a semnat și tratatul de frontieră cu Ucraina. Prin toate aceste documente, conducătorii noștri au reconfirmat prevederile pactului Molotov - Ribbentrop.

Știu, se va spune că respectăm prevederile Tratatului de pace de la Paris, așa cum a glăsuit imediat și Ion Iliescu. Fals! Acest document spune clar că *"frontierele dintre România și Uniunea Sovietică rămân cele convenite prin acordul din iunie 1940"*. Acolo am făcut diplomație realmente subtilă, fiindcă în iunie 1940 nu a existat nici un acord cu URSS care ne-a somat să părăsim Basarabia și Bucovina.

Petre Roman a parafat în 1999 și un proiect de tratat cu Basarabia, veche provincie românească. Reamintim că acest personaj a condus discuțiile din Senat pe marginea tratatului cu Ucraina. Ca la partidul comunist: țărăniștii și liberalii (puțini!) care s-au opus acelui document nu au avut voie să vorbească în plen!

Să vedem cine vrea să se sinucidă prin tratatul cu Basarabia, care se va face. Chiar dacă Adrian Năstase a declarat că *"moda tratatelor a trecut"*.

Cu urna mobilă ajungem la pitici de ipsos

Ultima făcătură este noua Constituție a României, scoasă cu forcepsul din urna mobilă a lui Cozmâncă, la fel ca rezultatele alegerilor din 1946.

Rămân la convingerea că prevederea cea mai gravă este *"libera vânzare a terenului către străini și apatrizi"*. Cu te-miri-ce, orice pensionar din Ungaria, din Germania sau din Israel va putea cumpăra sate întregi la noi. *"Și ce dacă, domnule? Las' să cumpere ungurii Transilvania, să aibă românii unde munci!"*, spunea recent un teleast cu mare audiență. Oare putem trata atât de neghiob această chestiune de interes național?

Chiar atât de mult am decăzut, încât să ne încânte o mână de "euroi" după ce am cules usturoi prin Spania sau am spălat babe prin Italia? Nu cred că se poate coborî oricât. ***"Noi nu vrem să locuim acolo unde câinii, vacile, găinile, caii și oile au fost eliminate din decor, fiind înlocuite cu pitici de ipsos. Meargă alții să doarmă într-un astfel de cimitir. Nouă ne plac gospodăriile țărănești, pline de viață, oamenii simpli și ospitalieri, camerele mirosind a busuioc, cearșafurile de in, pernele umplute cu fân. Nu vrem ceapă și pepeni de pe Șoseaua București - Ploiești, importate din Turcia; vrem să smulgem cu mâna noastră usturoiul și morcovii, să culegem merele și caisele direct din pomul din spatele șurii. (...) Băgați de seamă, casele sunt incredibil de ieftine pentru occidentali, așa că nu va trece mult timp și le vor cumpăra en gros, transformându-le în case de vacanță. Scenariul e simplu. Cumpărarea de proprietăți în România, la prețuri ridicol de mici, a început. Cel puțin așa citim în ziarele englezești. Dacă se va întâmpla ca prețurile să crească, și e sigur că așa va fi, tinerii români nu-și vor mai permite să cumpere nimic la țară. Se vor muta la oraș, în apartamente de bloc, contribuind la depopularea satelor, deci la moartea lor..."***

Am dat acest citat lung, care nu a fost izolat din discursurile lui Corneliu Vadim Tudor sau Gheorghe Funar. **Observația extrem de gravă îi aparține lui Peter Riley, poet și profesor din Cambridge**, Marea Britanie, apărută în revista "AS". Este o realitate constatată de un străin, dar pe care nu o întrevăd măcar politicienii noștri.

Viorel Patrichi

NAE IONESCU

1890 - 1940

Doctor în filosofie, profesor universitar, gazetar, mare om de cultură
Membru al Senatului Legionar, ideolog legionar

Născut la 16 iunie 1890 în Brăila, într-o familie modestă, cu rădăcini ţărăneşti.

A urmat liceul "Nicolae Bălcescu" din oraşul natal, după care a studiat filosofia la Universitatea din Bucureşti, unde i-a avut profesori, printre alţii, pe Nicolae Iorga şi pe Const. Rădulescu-Motru.

Teza de doctorat şi-a susţinut-o la München, în 1919, cu un ***"proiect de nouă fundamentare logică a matematicii"***.

Şi-a început cariera ca asistent de logică, teoria cunoaşterii şi metafizică la Universitatea din Bucureşti, devenind apoi profesor.

Printre studenţii săi s-au numărat: Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Petre Ţuţea, Mircea Vulcănescu etc.

Titlurile primelor cursuri ţinute: *"Problema divinităţii"*, *"Realitatea vieţii spirituale"*, *"Metafizică şi religie"*, *"Fenomenologia actului religios"* îl determină pe MIRCEA ELIADE să scrie că:

"Problemele de metafizică şi filozofie religioasă fuseseră demult excluse din preocupările universitare. Prof. Nae Ionescu a pus, cel dintâi - cu competenţă şi originalitate - aceste probleme în centrul lecţiilor sale. (...) Pentru că era, în acelaşi timp, un temut logician, făcea cursuri de filosofia ştiinţei – şi îşi trecuse teza de doctorat cu o problemă matematică. Solida sa pregătire ştiinţifică nu i-o putea contesta nimeni. Nu putea fi bănuit de patetism, de "misticism", de diletantism. (...) Nae Ionescu se mărturiseşte de la început un ***tip socratic****: împotriva oratoriei, împotriva profetismului, împotriva unei metafizici exterioare. El aduce metafizica la punctul ei iniţial: cunoaşterea de sine. (...)* ***creştinism aspru, social, exclusiv teocentric, a cărui singură maximă era iubirea de Dumnezeu, faţă de care iubirea aproapelui - care nouă ni se părea cheia creştinismului, apărea numai ca o rătăcire apuseană****."* (postfaţa făcută de Mircea Eliade cărţii lui Nae Ionescu, *"Roza vânturilor"*)

Pe plan filosofic a fost adept al **existenţialismului**, în opoziţie cu raţionalismul occidental, Nae Ionescu considerând că una dintre rezultantele negative ale raţionalismului consta în individualismul subiectivist.

A îngrijit apariţia revistei *"Arhiva pentru Ştiinţă şi Reformă Socială"* şi a condus împreună cu Gh. Racoveanu revista teologică *"Predania"* fondată în 1928.

Director al ziarului "*CUVÂNTUL*" (publicaţie de înaltă ţinută intelectuală)

"Atunci când, în momentul campaniei electorale (n. red. – nov. 1933)*, acţiunea întreprinsă de oligarhie împotriva Mişcării Legionare se concretizează într-o adevărată persecuţie de tip terorist, cu arestări arbitrare, torturi şi violenţe de tot felul, pentru a culmina apoi cu decretul de lichidare a "grupului C. Z. Codreanu" şi cu arestarea celor unsprezece mii de legionari, Nae Ionescu pune la dispoziţia militanţilor gardişti prestigioasa lui publicaţie. Privaţi de puţinele lor organe de presă, legionarii găsesc în "Cuvântul", precum şi în "Calendarul" lui Nichifor Crainic, tribună principală de denunţare a samavolniciilor guvernamentale."* (Claudio Mutti – *"Penele Arhanghelului"* – Ed. Anastasia, Buc., 1997))

Printre colaboratorii ziarului *"Cuvântul"* s-au numărat: Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran, Gh. Racoveanu, Dragoş Protopopescu, Vasile Marin etc.

În urma împuşcării primului-ministru I. G. Duca de un comando legionar (în 29 dec. 1933), ca reacţie de revoltă şi de apărare împotriva terorismului de stat dirijat de acesta, se înregistrează un nou val represiv, în cadrul căruia *"Cuvântul"* a fost nevoit să-şi înceteze apariţia, iar Nae Ionescu a fost arestat şi întemniţat la Jilava, fără, însă, a-i putea fi adusă nici o învinuire. A fost eliberat şi s-a prezentat la tribunal ca martor al apărării conducerii legionare, declarând, printre altele, că el, ca părinte, îşi dorea ca fiii săi, Radu şi Răzvan, să poată primi educaţia care li se dădea tinerilor în rândurile Mişcării Legionare.

(Căpitanul şi ceilalţi din conducerea legionară au fost achitaţi de tribunalul militar format din cinci generali, demonstrându-se că iniţiativa împuşcării lui I. G. Duca aparţinea exclusiv celor trei legionari care comiseseră atentatul – care se predaseră de bunăvoie autorităţilor şi care au fost condamnaţi la muncă silnică.)

"Atent la transformările nesimţite ale orientărilor lumii, antiliberal, pentru că i se părea că funcţia esenţială a liberalilor e să violeze cursul firesc al dezvoltării neamului, Nae Ionescu era la pânda celui ce va izbuti să dea expresie aşteptării lui de o revoluţie care nu trebuia să fie decât expresia realităţii româneşti de totdeauna." (Mircea Vulcănescu – *Nae Ionescu. Aşa cum l-am cunoscut* – Ed. Humanitas, Buc., 1992)

(Nae Ionescu afirma că: *"atunci când regele e neputincios, Dumnezeu iveşte din sânul poporului un Căpitan."*)

Intrarea lui Nae Ionescu în lumea legionară a însemnat o angajare totală, militantă, tradusă printr-o serie de **conferinţe ţinute în toată ţara,** Mişcarea cucerind numeroase adeziuni în rândul studenţilor şi intelectualilor, profesorul atrăgându-şi astfel ostilitatea nu numai a oamenilor politici şi a gazetarilor de stânga, ci şi a celor de dreapta.

A participat la taberele legionare de muncă de la Casa Verde (1933) şi Carmen Sylva (1935-1936), conduse de Căpitan.

A fost unul dintre sprijinitorii financiari ai Mişcării.

Arestat alături de ceilalţi conducători ai Legiunii şi întemniţat în lagărul de la Miercurea Ciuc în apr. 1938, fără nici o condamnare. Datorită lui Nae Ionescu, lagărul de la Miercurea Ciuc devenise un soi de "universitate legionară", profesorul ţinând o serie de conferinţe pe teme variind de la metafizică până la "fenomenul legionar". *"Revelaţia lagărului a fost şi a rămas prof. Nae Ionescu. Vechiul meu prieten întrecuse cu mult marginile atitudinii de adevărat legionar. (...) ne înţelegea, integrându-se în viaţa noastră, deşi nu fusese legionar, ci numai un mare prieten."* (Virgil Ionescu, comandant legionar – *Memorii*, Buenos Aires, 1978)

După asasinarea Căpitanului de către autorităţi în noaptea de 29/30 nov. 1938, Nae Ionescu a fost eliberat pentru o foarte scurtă perioadă, fiind apoi din nou arestat (13 dec. 1938), din cauza manifestării opoziţiei sale neabătute faţă de dictatura carlistă, şi dus la Miercurea Ciuc. Eliberat pentru a doua oară, a fost rearestat pe 9 martie 1939 şi dus la Spitalul militar Braşov, având-se în vedere starea gravă a sănătăţii sale. Eliberat pe 4 iunie 1939, a fost întemniţat din nou pe 22 sept. 1939.

Revenit la vila sa din Băneasa în iarna următoare, cu domiciliu obligatoriu, a murit la 15 martie 1940 în urma unei crize cardiace, circulând insistent şi îndelungat zvonul că Moruzov, şeful Serviciului Secret de Informaţii şi Carol al II-lea n-ar fi fost străini de această moarte, fiind condus pe ultimul drum de o mare de oameni.

OPERA:

Doctrinele partidelor politice - Sindicalism - Institutul Social Român - Ed. Cultura Naţională, Buc., 1924;

Roza vânturilor – Ed. Cultura Naţională, Buc., 1937 (antologie de articole apărute între 1926 şi 1933)

Fenomenul Legionar (conferinţe ţinute în 1938 legionarilor din lagărul Miercurea Ciuc, publicate în "Buletinul Informativ", aug.-sept. 1940, reeditate în 1993 – Ed. Roza Vânturilor, Buc.)

Istoria Logicei (curs universitar 1929-1930) – Buc., 1941, *Metafizica* (*"Cunoaşterea imediată"* - Buc., 1942; *Metafizica* - (*"Logica generală"*) - Buc., 1943; *Metafizica* - (II) – Buc., 1944; *Îndreptar ortodox* (culegere de texte religioase scrise de Nae Ionescu) - Wiesbaden, 1957.

Multe manuscrise şi cursuri universitare au rămas nepublicate: *Filosofia Catolicismului; Filosofia Protestantismului; Faust şi problema mântuirii; Logica colectivelor; Logica Românească* etc., iar sute de articole au rămas îngropate în presa vremii.

Cea mai importantă operă, însă, rămâne cea de îndrumare a tinerei generaţii interbelice naţionaliste româneşti.

Pagină realizată de Nicoleta Codrin

Comemorarea asasinării Căpitanului și a 13 camarazi

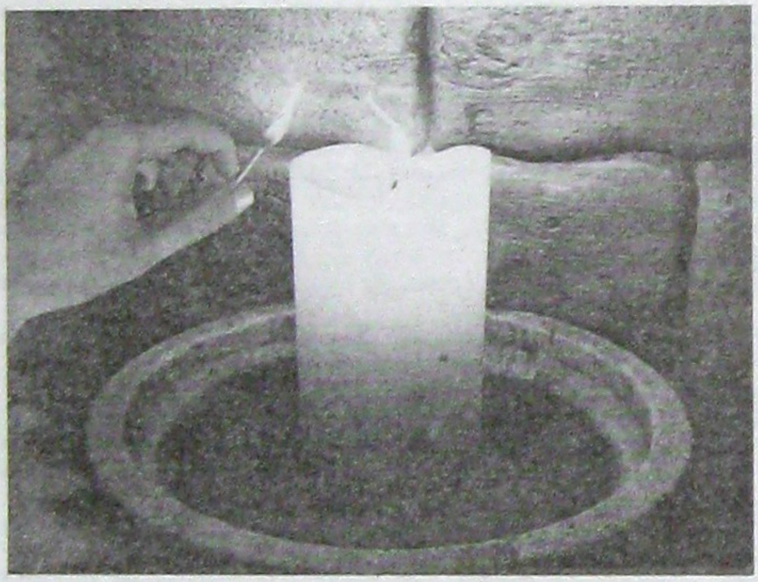
"Sângele nostru al tuturora va curge.

Acest moment va fi cel mai mare discurs al nostru adresat neamului românesc și cel din urmă.

Nu se poate ca sângele nostru să nu răscumpere păcatele neamului acestuia. Nu se poate ca această jertfă a noastră să nu fie înțeleasă de Români, să nu le cutremure sufletul și conștiințele și să nu fie un punct de pornire, un ***punct de înviere a lumii românești.***

Neputând învinge în viață fiind, vom învinge murind."

(Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari")

Corneliu Zelea Codreanu: Prezent!

SCURTĂ BIOGRAFIE A CĂPITANULUI

• Cel mai mare fiu al prof. Ion Zelea Codreanu (mare luptător naționalist, maior combatant în prima linie a frontului în primul război mondial, deputat în Parlament, provenind dintr-o străveche familie de pădurari)

• Născut la Iași, la 13 Sept. 1899 (Sf. Corneliu Sutașul din calendarul ortodox); adolescența o petrece la Huși - jud. Fălciu

• Elev la Liceul Militar Mănăstirea Dealului (1911-1916)

În aug. 1916, în timpul primului război mondial, își urmează tatăl pe front din propria dorință, pentru a-și apăra țara, deși avea doar 17 ani

• Elev la Școala Militară de Infanterie din Botoșani 1917-1918

• Student la Facultatea de Drept din Iași 1919-1922

• În 1919 aderă la Garda Conștiinței Naționale, organizație anticomunistă condusă de viteazul și naționalistul muncitor ieșean Constantin Pancu

• În 1920 se opune, cu mult curaj și succes, la două acțiuni comuniste la Regia din Iași și la Atelierele CFR Nicolina

• Se opune cu succes deschiderii anului universitar 1920-1921 fără serviciu religios

• Este ales Președinte al Societății Studenților în Drept din Iași (1921-1922)

• **Licențiat al Facultății de Drept (1922)**

• Înființează Asociația Studenților Creștini (10 mai 1922)

În toamna lui 1922 pleacă să studieze la Berlin și Jena, dar se întoarce în iarnă pentru a participa la marile mișcări studențești din Decembrie 1922.

• **Organizatorul și coordonatorul mișcării studențești de la 1922**

• Împreună cu prof. A. C. Cuza, fondează, în martie 1923, *L.A.N.C.* (**Liga Apărării Național - Creștine**), fiind **șeful tineretului**

• *Achitat în unanimitate (martie 1924) în procesul așa-zisului complot studențesc din oct. 1923 împotriva marilor corupți și împotriva bancherilor evrei*

De menționat că s-au înscris 200 de avocați din toată țara pentru apărarea studenților naționaliști.

• Întemeiază FRĂȚIILE DE CRUCE sub conducerea lui Ion I. Moța (8 mai 1924)

• **Înființează prima tabără de muncă din Europa (8 mai 1924) în Iași, la Râpa Galbenă (Căminul Cultural Creștin)**

• *În legitimă apărare îl împușcă pe prefectul de poliție Manciu din Iași (oct. 1924) și este achitat (mai 1925)*

La tribunal s-au primit 19 300 de înscrieri de apărători din toată țara, iar achitarea a fost sărbătorită de 10 000 de oameni.

- Se căsătorește cu Elena Ilinoiu în iunie 1925, fiind oaspeți de onoare ai orașului Focșani, la nuntă participând 100 000 de oameni îmbrăcați în costume naționale și 2 300 de care, trăsuri și automobile, coloana nuntașilor întinzându-se pe parcursul a 7 km

- Botează 100 de copii la Ciorăști, lângă Focșani, în aug. 1925

• **Se specializează în Drept și economie politică la Grenoble (Franța) - 1925-1927**

• **Întemeiază LEGIUNEA "ARHANGHELUL MIHAIL" la 24 Iunie 1927** (ziua Sf. Ioan Botezătorul), împreună cu Ion I. Moța, Ilie Gârneață, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu și Tudose Popescu.

• La 13 aprilie 1930 constituie organizaţia de tineret GARDA DE FIER - pentru lupta anticomunistă

• Este ales de două ori Deputat în Parlamentul României (de Neamţ - în 1931 şi de Cahul - Basarabia - în 1932). În această calitate ia apărarea muncitorilor de la Griviţa în 1933, susţinând că dreptatea acestora trebuie împlinită, dar în cadrul ţării şi al legilor acesteia.

- Iniţiază construirea sediilor legionare din Bucureşti: Casa Verde din cartierul Bucureştii Noi (1933) şi Sediul Central din str. Gutenberg nr. 3 (1936)

• Înfiinţează "CETĂŢUILE" (organizaţia feminină a Mişcării Legionare) sub conducerea studentei Nicoleta Nicolescu

• *Achitat în procesul I. Gh. Duca (1934) de un tribunal militar format din 5 generali, împreună cu toţi ceilalţi conducători legionari*

• Iniţiază tabere de muncă şi *educaţie* în toată ţara, începând din 1934, pentru repararea şi construirea de poduri, biserici, drumuri, case legionare, precum şi tabere de ajutorare a celor săraci

• Întemeiază PARTIDUL "*TOTUL PENTRU ŢARĂ*" (martie 1935), ca expresie politică a Mişcării Legionare, sub conducerea gen. Gh. Cantacuzino Grănicerul (după moartea generalului, în 1937, conducerea i-a fost încredinţată ing. Gh. Clime)

• Înfiinţează COMERŢUL LEGIONAR (1935) - cantine, restaurante, magazine legionare

• Întemeiază CORPUL MUNCITORESC LEGIONAR (1936) sub conducerea ing. Gh. Clime

• Întemeiază Asociaţia "*PRIETENII LEGIUNII*" (1936) sub conducerea ing. Eugen Ionică

• Conducătorul celei mai mari tabere de muncă legionară, la Carmen Sylva (1935-1936), unde scrie celebra CARTE "*PENTRU LEGIONARI*"

• Refuză să se asocieze loviturii de Stat proiectate de Carol al II-lea pentru instaurarea dictaturii carliste, deşi i se oferise postul de prim ministru

La alegerile din decembrie 1937, Partidul *Totul Pentru Ţară* obţine locul II pe Bucureşti şi locul III pe ţară, având dreptul la 66 de locuri în Parlament, în condiţiile în care se furaseră din urne cca. 400 000 din voturile pentru legionari (după declaraţia lui Eugen Cristescu, director în 1937 în Serviciul Secret de Informaţii, la procesul mareşalului I. Antonescu din 1946).

(Carol al II-lea instaurează dictatura personală - febr. 1938 - şi dizolvă toate partidele).

• Corneliu Zelea Codreanu ia atitudine publică împotriva instaurării dictaturii carliste

• Arestat în noaptea de 16-17 aprilie 1938 (de Florii) pentru scrisoarea particulară trimisă lui Nicolae Iorga prin care îl numeşte pe acesta "incorect sufleteşte"; este condamnat abuziv - pentru "ultragierea" unui consilier regal (Iorga devenise consilier regal "peste noapte"), la 6 luni detenţie şi închis la Jilava

- În luna mai 1938 i se intentează încă un proces rămas în analele Justiţiei ca trucaj grosolan, fără probe - pentru deţinerea câtorva acte emise sub titlul "confidenţial" de către Jandarmerie şi Prefectură, acte prin care se cerea subordonaţilor acestora prigonirea ilegală a legionarilor. *Este condamnat la zece ani de muncă silnică de către un tribunal militar format din ofiţeri cu cazier,* din ordinul ministrului de Interne, Armand Călinescu, ordin dat la solicitarea expresă a lui Carol al II-lea.

De menţionat că martori ai apărării au fost, printre alţii: Iuliu Maniu, Mihail Manoilescu, Nichifor Crainic, prof. univ. Traian Brăileanu, Sextil Puşcariu, generalii Ion Antonescu, Constandache, Dona, Racoviţă, Bădulescu.

Deţinut la închisoarea Râmnicu Sărat

• Asasinat prin strangulare de jandarmii de pază în noaptea de 29-30 nov. 1938 (noaptea Sf. Andrei), împreună cu alţi 13 fruntaşi legionari, Nicadorii şi Decemvirii, lângă pădurea Tâncăbeşti (kilometrul 30 pe şoseaua Bucureşti - Ploieşti), la vârsta de 39 de ani .

(Acelaşi A. Călinescu a dat ordinul de asasinare, tot la cererea lui Carol al II-lea).

NOTĂ: Asasinii au mărturisit crima în amănunt în oct. 1940.

• Achitat şi reabilitat la 30 nov. 1940 prin rejudecarea procesului din 1938

Trupul neînsufleţit al Căpitanului (împreună cu cele ale Nicadorilor şi Decemvirilor) a fost reînhumat la Casa Verde din Bucureştii Noi, la 30 Nov. 1940, de unde a fost scos de comunişti şi dus într-un loc necunoscut încă.

La km 30 pe şoseaua Bucureşti - Ploieşti se află în prezent o troiţă comemorativă.

OPERA:

CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB - Bucureşti, **1933** - *stabileşte normele organizatorice şi morale ale Legiunii.*

Reeditată în decursul anilor, inclusiv după 1989, în ţară şi în străinătate.

Declaraţii la Mesaj în Parlament - Bucureşti, 1935

PENTRU LEGIONARI, Vol. I. – Ed. Vestemean, Sibiu, **1936** - *carte doctrinară şi memorialistică, de înaltă ţinută morală, cu observaţii pertinente asupra lumii, devenită cartea de căpătâi a naţionalismului românesc de esenţă creştină.*

Reeditată de 9 ori în decursul anilor, inclusiv după 1989, în ţară şi în străinătate; editată în franceză, engleză, germană, italiană, spaniolă.

NOTĂ: Volumul II n-a mai văzut lumina tiparului deoarece în 1938, când CĂPITANUL proiectase să-l scrie, a fost închis şi apoi asasinat.

CIRCULĂRI ŞI MANIFESTE - Ed. "Totul Pentru Ţară", Bucureşti, **1937** - *un reper pentru conducătorii de mişcări de renaştere naţional-creştine, marcând evoluţia spirituală a Căpitanului.*

Reeditată în străinătate (ultima ediţie: Munchen, 1985).

Însemnări dela Jilava - Ed. Mişcării Legionare, Bucureşti, 1940 (publicate postum)

File de jurnal din timpul prigoanei din 1933-1934 – au circulat clandestin în timpul prigoanei 1938-1940 sub titlul *Adevăruri frânte* şi au fost publicate postum de Ilie Gârneaţă sub titlul *ÎNSEMNĂRI*, în Ed. Pământul Strămoşesc – Buenos Aires (1963).

COMUNICAT AL SENATULUI LEGIONAR

65 de ani de la asasinarea Căpitanului

Ai fost răpus, mişeleşte, Căpitane, în pădurea Tâncăbeşti, în noaptea Sf. Andrei, din ordinul ocultei anticreştine şi antinaţionale şi, din nefericire, cu ajutorul premeditat al unuia dintre trădătorii tăi, nu pentru 30 de arginţi, ci pentru şefia supremă, mult râvnită de el, a frumoasei tale Mişcări Legionare.

Nelu Rusu, şeful Senatului Legionar

Declarația maiorului Iosif Dinulescu:

Într-o zi am fost chemat de către fostul **Președinte de Consiliu, Călinescu**. În cabinetul lui de lucru se găsea și Generalul Bengliu, comandantul Jandarmeriei. Călinescu mi-a declarat atunci că, pentru motive politice, Codreanu și 13 adepți ai lui trebuiau să fie uciși; aceasta ar fi fost și dorința Regelui. În ziua de 29 Noembrie 1938, la orele 10 seara, Codreanu și camarazii lui au fost scoși din închisoarea de la Râmnicu Sărat, unde erau închiși și au puși într-un camion. Legionarii au fost puși în așa fel ca să poată vedea numai înainte, fiind în același timp legați cu brațele la spate. Ei nu puteau face nici cea mai mică mișcare; erau chiar constrânși să stea continuu cu capul în sus.

Înapoia fiecăruia din ei stătea câte un jandarm. Eu m-am așezat lângă șofer. Se călătorea pe șoseaua dintre Ploiești și București, când zorii zilei de 30 Noembrie, după ce am dat semnalul fixat, cu lanterna, jandarmii au scos din buzunare o sfoară (frânghie), pe care au strâns-o în jurul gâtului legionarului ce stătea în fața fiecăruia dintre ei. În felul acesta, Codreanu și cei 13 camarazi ai lui au fost sugrumați, în timp ce mașina își continua drumul în plină viteză. (...)

După ce camionul a intrat în fort, asupra cadavrelor strangulaților s-a tras - în urma ordinului primit de la Prim-procurorul militar, Col. Zeciu - câte un foc de revolver sau de pușcă; apoi un medic militar constată moartea tuturor legionarilor transportați de noi. Cadavrele au fost aruncate în groapă. (...) S-a aruncat pământ în groapă; însă a doua zi cadavrele au fost dezgropate și purtate într-o altă groapă.

Asupra lor s-au vărsat multe sticle de acid sulfuric, apoi au fost acoperite cu pământ, iar deasupra s-a turnat o placă grea de ciment.

Jandarmii, deși involuntar, au trebuit să iscălească actele de deces, în care se spunea că cei 14 legionari au fost împușcați pentru că încercaseră să fugă de sub escortă. Fiecare jandarm a fost răsplătit cu 20.000 lei. Eu am primit 200.000 de lei.

Mărturia jandarmului Sârbu, făcută în fața *Comisiei investigatoare a Curții de Casație* din București, în nov. 1940:

Ajunși în închisoare, am fost băgați toți jandarmii într-o celulă, unde maiorii **Dinulescu** și Macoveanu ne-au dat **instrucțiuni asupra modului cum aveam să executăm pe legionari.** Punând în genunchi pe șoferul mașinii, i-au aruncat un ștreang după gât, pe la spate, arătând cât de ușor se poate executa astfel.

Totul a fost gata în câteva minute. Jandarmii au ieșit apoi câte unul afară, în curtea închisorii, și fiecăruia i s-a dat în seamă un legionar.

Mie mi-a dat pe unul mai voinic, mai înalt. Am aflat mai târziu că acesta era Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu.

I-am dus apoi la mașini. Aici, legionarii erau legați cu mâinile de banca din spate, iar cu picioarele de partea de jos a băncii din față, în așa fel că nu se puteau mișca nici într-o parte nici într-alta. Așa au fost legați zece legionari într-o mașină și patru în cealaltă.

Eu am fost în prima mașină, în cea cu zece legionari, în spatele Căpitanului, și fiecare jandarm era așezat în spatele legionarului ce-i fusese încredințat. În mâini aveam ștreangurile. Am pornit, în mașina mea era maiorul Dinulescu, iar în cealaltă, maiorul Macoveanu.

Era o tăcere de mormânt, căci nu aveam voie să vorbim, nici noi între noi, jandarmii, și nici legionarii între ei. Ajunși în dreptul pădurii Tâncăbești, maiorul Dinulescu care stabilise cu noi, printr-un cod de semnale, momentul execuției, a aprins la un moment dat lanterna sa electrică, stingând-o și aprinzând-o iarăși de trei ori.

Era momentul execuției, dar nu știu de ce n-am executat nici unul.

Atunci maiorul Dinulescu a oprit mașina, s-a dat jos, și s-a dus la mașina din spate. Acolo maiorul Macoveanu fusese mai autoritar: legionarii executați.

«Camarade, dă-mi voie să le vorbesc camarazilor mei...

Dar în aceeași clipă, mai înainte ca el să fi terminat această rugăminte, maiorul Dinulescu a pus piciorul pe scara mașinii și pășind înăuntru, cu revolverul în mână, a rostit printre dinți: Executarea!» La aceasta, jandarmii au aruncat ștreangurile...

Cu perdelele trase, mașinile și-au continuat drumul până la Jilava. (...)

Trași din mașini, legionarii au fost așezați apoi cu fața în jos și împușcați în spate, pentru a se simula astfel împușcarea pe la spate, în timpul evadării de sub escortă. După aceasta, au fost aruncați în groapa comună.

La câteva săptămâni însă, aceiași jandarmi, tot noi, am fost aduși din nou la Jilava, și desfăcând groapa, am aruncat peste ei o soluție dizolvantă și arzătoare, cincisprezece damigene de vitriol.

După aceasta, am fost puși să dăm declarații, cum că legionarii, fugind de sub escortă, au fost împușcați. Apoi am fost adunați într-o încăpere a închisorii Jilava, unde Colonelul ne-a ținut un discurs, spunându-ne: «V-ați făcut datoria, voi nu sunteți asasini de rând»

La câteva zile după aceasta, eu am fost chemat în cabinetul colonelului Gherovici, care, văzându-mă, mi-a spus: «Tu ești voinic, ai fi putut să omori trei deodată». Mi-a întins apoi o hârtie pe care aveam s-o semnez spunând că am primit suma de 20.000 lei drept ajutor de boală. I-am răspuns că «nu sunt bolnav, domnule Colonel». Colonelul mi-a răspuns: «Mă, Sârbule, nu vezi că arăți de rău și să-ți păzești gura, căci altfel ți-o astup cu pământ», arătându-mi cu mâna cu pistol Mauser pe birou."

Prezent!

CEI 13 LEGIONARI ASASINAȚI DE AUTORITĂȚI ÎMPREUNĂ CU CĂPITANUL:

Nicolae Constantinescu (economist, comandant legionar al Bunei Vestiri), **Ion Caranica** (economist, gazetar, comandant legionar al Bunei Vestiri), **Doru Belimace** (absolvent al Facultății de Litere, comandant legionar)

(De la stânga la dreapta, pornind de la rândul din față):

Ion Trandafir (student), **Iosif Bozântan** (student, comandant legionar), **Ștefan Curcă** (muncitor, membru al Corpului Muncitoresc Legionar), **Ștefan Georgescu** (student), **Vlad Radu** (student), **Bogdan Gavrilă** (student), **Ion Atanasiu** (student), **Ion Caratănase** (student, comandant legionar), **Ion Pele** (student), **Ion Grigore State** (muncitor, membru al Corpului Muncitoresc Legionar).

STILUL LEGIONAR DE LUPTĂ

de Constantin Papanace

(continuare din numărul trecut)

3. Acțiunea

Imboldul la acțiune și stilul ei rezultă din înseși trăsăturile fundamentale ale **terenului legionar** (*n. red. – a se vedea numărul trecut*). Orientarea ei se va face, având viziunea țelului urmărit, prin prisma celor trei realități succesive: 1. Legiunea ca instrument de acțiune; 2. Neamul ca obiect de înălțat; 3. Învierea prin legile supranaturale ale Dumnezeirii.

Aceste trei criterii succesive impun o selecționare a mijloacelor de acțiune și o filtrare a forței. Forțele creatoare trebuie captate. **Folosirea numai a părții pozitive, bune și morale din om va fi fundamentul acțiunii legionare.** Evident, cel ce nu are conștiință nu are frământări producătoare de ezitări paralizante și poate dispune de mai multe mijloace. Dar **tocmai aici va sta originalitatea concepției tactice a Căpitanului** de a fi creat un tot armonic care să permită acțiunea pe gama celor trei mari principii de înălțare menționate mai sus.

Mijloacele de acțiune trebuie să fie echivalente scopului. Dacă învingi o mișelie prin altă mișelie, în realitate nu este nici o victorie. Dimpotrivă, este o nouă consacrare a mișeliei. Principiul răului este afirmat, pentru că s-a schimbat mișelul, dar mișelia a rămas triumfătoare. După cum pentru aducerea păcii pe pământ, în tactica divină nu poate exista altă armă decât dragostea, tot așa și în tactica legionară orice altă armă care ar trece peste principiul binelui, ar fi desfigurat și compromis linia acestei lupte, adică țelul final.

Biruința este spirituală, care durează, pe când cea materială este efemeră.

Legionarismul tinde să răscolească pentru acțiunea sa numai forțele bune și creatoare ale rasei românești, după cum creștinismul le răscolește pe cele superioare ale omului.

În acțiunea dusă după principiile legionare, va trebui să fie permanentă încordarea de a nu se aluneca – chiar în momentele mai grele – la soluții care ar contrazice însăși esența legionară. Satana se îmbracă în haina ademenitoare a "rațiunii de stat." Cel care nu poate rezista de dragul succesului imediat, pierde esența legionară.

Necesitatea de a rămâne pe linia inițială proprie nu este numai de natură etică, ci și pur tactică. Este principiul tactic formulat de Clausewitz: "*Marea dificultate constă însă în a rămâne credincios principiilor pe care ți le-ai făcut.*" (p.716) Căpitanul a fost magistral în această privință. Chiar Machiavelli recunoaște această necesitate. Este fără sens ca o necesitate tactică să te facă a renunța la obiectivul esențial al luptei. Atunci ce sens mai poate avea lupta? Această problemă se punea mereu în Mișcarea Legionară. Deci, nu biruința cu orice preț, chiar dacă este de etapă, ci biruința numai pe linia mare care singură poate justifica toate eforturile și toate jertfele, fiindcă numai ea duce la adevărata biruință a binelui.

Așadar, în acțiune Mișcarea Legionară nu coboară pe terenul adversarului și nici nu își ia armele din câmpul lui tactic. Ea își arată, păstrează luminos poziția. Nu poate fi depășită decât pe acest teren. Dar venirea adversarului pe terenul său, adică lupta cu mijloacele creatoare, chiar în cazul când o depășește, înseamnă în fond tot un triumf al ei și acest fapt este esențial, după cum coborârea acțiunii sale pe terenul adversar satanic, chiar dacă învinge, în realitate nu este decât o victorie aparentă și o înfrângere în esență, fiindcă, după cum spune Căpitanul, tot mișelie a rămas.

Așadar, **stilul acțiunii legionare**, conturat pe terenul său, este **organic ofensiv**. În această situație, se întrebuințează numai partea bună din om. La acțiunile negative ale adversarului se va răspunde prin acțiuni pozitive și creatoare. Numai în situații excepționale, când este amenințat în existența fizică – legitimă apărare – și nu are altă ieșire, între moarte, adică dispariția tuturor posibilităților de a face bine, și întrebuințarea unei arme negative, care duce la desființarea fizică a adversarului cabotin, atunci recurge, în apărare, la această armă. Aici se vede diferența față de tactica divină, care nici în asemenea cazuri nu recurge, fiindcă țelurile ei sunt mai înalte. Niciodată însă Mișcarea Legionară nu folosește în atac arma desființării pentru atingerea scopurilor sale. Dar și când se întrebuințează, pentru cazuri de legitimă apărare, și aici se repară, în esență, păcatul, fiindcă odată cu comiterea lui se dă și jertfa celui care a păcătuit, adică ispășirea, pentru ca astfel să se salveze linia mare.

Intuiția, mai mult decât rațiunea, dirijează acțiunea legionară. Întreaga construcție a sistemului reclamă acest lucru. Însăși această construcție tactică nu a ieșit din calcule, ci mai mult din instinct, pentru conservarea și afirmarea neamului românesc. Este ceea ce Clausewitz denumește "lumina interioară" care îl conduce la adevăr și apoi curajul de a urma această slabă lumină. Simțirea adevărului prin inimă pornește de la Dumnezeu. Rațiunea neputincioasă este încercarea omului. Oamenii providențiali au această simțire. Intuiția orientează mai bine calea omului de acțiune. Calea simțurilor este mai potrivită decât cea rațională. Căpitanul intuia imponderabilul și îl folosea la timp. De aceea, conform concepției tacticii legionare, se pune preț în acțiune mai mult pe sentiment decât pe intelect. "*Ne-am strâns cei care simțeam la fel, nu cei care gândeam la fel.*" ("*Pentru legionari*")

Intuirea adevărului, prin forma lui apodictică pe care o ia, permite acțiunea fulgerătoare cu mari rezultate tactice și strategice, fiindcă se exclud ezitările inerente elaborărilor intelectuale. Alegerea momentului de atac, apărare, manevră etc. este în cea mai mare parte dependentă tot de intuiție (inspirație). Căpitanul avea un simț cu totul deosebit și metode noi de aplicat. El avea oroare de forma fără fond pe care, în cultură, a criticat-o cu atâta virulență și justețe Titu Maiorescu, iar în politică Mihai Eminescu.

Stilul direct este propriu acțiunii legionare. În materie de scris – care oglindește stilul – Căpitanul s-a adresat direct legionarilor, vizând inima mai mult decât intelectul. Nu a făcut teorie, ci a arătat trăirea (vezi circulara: "*În loc să fac teorie, mai bine arăt ce nu trebuie să se facă*"). Același stil se observă și în Evanghelii. De aceea adevărurile sunt permanent vii acolo. Ce este luminos nu are nevoie de întortocheli și sulemeneli de stil. De altfel, toți conducătorii de rasă tind spre forme simple. "*Cea mai bună organizație nu este cea care intercalează printre cei din conducerea unei mișcări și printre partizanii săi pe cel mai mare, ci pe cel mai mic aparat intermediar. Organizația este în toată lumea un rău necesar.*" (Hitler, p.81) Acesta era, pe lângă terenul moral dominant și deci inaccesibil pentru adversari, al doilea principiu pe care îl va avea în permanență față de toți adversarii care, prin structura lor organică, tocmai aceste principii de bază ale acțiunii nu le puteau realiza (discuții, comitete, indiscreție etc.)

Toate bătăliile date de Căpitan satisfăceau o lege de bază, fiindcă erau date **concentric**. De altfel, este o lege fizică de a concentra în același timp forțele asupra unui punct. Pentru acest motiv, Căpitanul nu admitea deschiderea altor probleme în paralel, pentru a nu slăbi caracterul concentric al atacului. Adversarul, invers, avea interes să se deschidă și chiar le deschidea pentru a slăbi concentricitatea atacului.

Dinamul principal pentru acţiune izvora din **adânca credinţă a omului în mai bine**. Această sete eternă a omului, care devine din ce în ce mai nepotolită în mijlocul abuzurilor, era potolită prin perspectivele care se deschideau.

Credinţa în mai bine încheagă forţa şi, după atâtea renunţări, singura recompensă rămâne satisfacţia de a fi luptat pentru această credinţă. "*Soldaţii credincioşi*, spune Machiavelli, *sunt aceia care luptă pentru gloria lor.*" (Discorsi, p.241)

Punându-se mereu accentul pe o recompensă spirituală, care este gloria, evident se evită cazurile de corupere meschină şi se creează un ritm cu acelaşi dinamism pentru victorie care, singură, aduce gloria, fiindcă numai pentru un ideal şi o credinţă se poate muri. În acest fel este captată şi ambiţia şi dintr-o forţă distructivă face o forţă creatoare. Căpitanul pornea de la principiul că nu toţi oamenii sunt egal dotaţi şi, deci, nu sunt recomandate să se aplice aceleaşi măsuri pentru toţi. El intuia ce este permanent şi fundament comun în fiecare om în sensul binelui, partea lui divină şi în această direcţie acţiona. Căpitanul stăpânea minunat toate mijloacele de închegare a unei unităţi idealiste. Cunoştea adânc sufletul omenesc şi cel românesc. Ele erau bazate pe suflet şi nu pe interes. Stând mereu pe teren, observa şi intuia, păstra mereu legătura sufletească, inspirându-se pentru fapta creatoare în sensul urmărit, mobilizând sufleteşte.

Elementul de sprijin al Mişcării, care formează dinamul forţei, sunt cei însetaţi de dreptate şi cei osteniţi, decepţionaţi. Ca şi Mântuitorul când a spus "*veniţi la mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi, eu vă voi da odihnă*", la fel şi Căpitanul s-a adresat celor însetaţi de dreptate şi le-a spus că le va potoli setea de dreptate. Ei formau marile mase. Putea să fie ostenit, adică lipsit de ideal şi cineva care avea toate bunurile materiale asigurate şi totuşi nu găsea sens existenţei. Aceştia sunt "derbedeii" primelor începuturi şi aceşti "dezrădăcinaţi" vor ameliora cu forţa lor "setea de a găsi ceva nou", prima şi cea mai grea fază a luptei. Dar, pe lângă aceasta, a fost tinereţea care a dat suport şi avânt. Hitler a spus că un ideal valorează atât cât eşti dispus să jertfeşti pentru el. Aşa proceda Căpitanul pentru dinamizare.

Forţa proprie. Scopul terenului propriu este de a oferi baza pentru creşterea unei forţe proprii şi cu desăvârşire sigură, adică neexpusă alterării provocate de influenţele din afară.

Selecţionarea cadrelor şi formarea forţei proprii constituie baza de plecare a acţiunii.

Fără forţă proprie nu se poate concepe acţiunea. Aceasta formează deci miezul unei tactici de luptă.

Terenul, aşa cum este organizat, oferă platforma. Dar nu este suficient.

Poţi să fii drept, corect, inteligent etc., dar dacă nu ai forţa să impui aceste virtuţi în lupta cu răul, ele rămân sterile.

Crearea forţei presupune atragerea elementelor combative şi organizarea lor. În tactica legionară, această operaţiune se făcea după criterii cu mult deosebite de cele obişnuite. Criteriile trebuiau să corespundă atât cu terenul stabilit, cât şi cu ţelul fixat.

Puterea de atracţie este esenţială, adică legătura dragostei care îţi dă posibilitatea de a intra, prin antenele sufletului tău, în contact cu fiecare, captându-i şi valorificându-i activ toată energia prin amintirile şi sentimentele care se trezesc şi fortifică o voinţă iniţial firavă. Aceasta făcea să se adune oameni de aceeaşi esenţă, adică de aceeaşi construcţie sufletească, fapt care dădea o închegare naturală şi solidă colectivităţii. Legionarul făcea un om nou, o rasă nouă.

Amprenta legionarului va fi aceea a Căpitanului, fiindcă în virtutea legii atracţiunii, ei au fost croiţi după structura şi atitudinea factorului central de atracţie, care este Căpitanul. Adunarea elementelor şi selecţionarea lor prin **atracţie** este deci cea mai sigură şi evidentă, fiindcă calapodul legionar era de la început cunoscut şi cineva intra în el numai dacă se potrivea. După dispariţia lui fizică, scrisul pare că îndeplineşte această funcţie de atracţie. El trezeşte ecou în sufletele de aceeaşi esenţă. Din cauza aceasta, fiecare se simţea intim cu Căpitanul. De aici avea sentimentul acelei totale contopiri, fiindcă el reflecta partea cea mai bună din fiecare dintre cei obosiţi, ceea ce avea mai bun sufletul nostru.

Prin legătura sa sufletească, Căpitanul antrena şi dintr-un neputincios făcea om de acţiune. Ceea ce Mântuitorul făcea cu bolnavii. Şi neputinţa este o boală. De aceea, Căpitanul avea principiul consacrării celor care, în primul rând, aveau puterea de atracţie, fiindcă ştia că numai aceştia pot oferi puncte de sprijin serioase în constituirea forţei. Totuşi, după moartea lui s-au ivit şi unele neajunsuri. Cum se explică? Slăbiciunea celor cu autoritatea împrumutată?

Selecţionarea cadrelor asigură osatura forţei. În structura unei mişcări, dreptul celui care conduce de a-şi alege colaboratorii este esenţial. De asemenea, şi obligaţia. Pentru ca baza să fie cât mai largă, recrutarea cadrelor se va face din toate categoriile sociale. În concepţia legionară, se ia drept bază nu omul mijlociu, ci cel năzdrăvan. Prima etapă este să îl selecţioneze pe acest om şi să îl crească. Pe formarea elitei se bazează întreaga acţiune.

După **legea selecţiunii**, nu oricine poate avea calităţile necesare pentru a deveni legionar. Barierele erau dure (cele trei încercări). Uşa era strâmtă? Se cerea avânt, energie, luptă, vitejie, viaţă curată etc., în vreme ce uşa politicianismului era largă, cât să încapă toate păcatele. De aceea spunea Căpitanul: "*Dintr-un sat se vor admite 50%*", restul de 50% fiind consideraţi slabi (inapţi). Nu era la bază principiul ca toţi să devină legionari; deci, nu principiul cantitativ, ci cel calitativ: puţini, dar aleşi, pentru a oferi certitudine absolută.

De aceea spune Mântuitorul: "*Intraţi prin uşa cea strâmtă, că largă este uşa şi lată calea ce duce la pierzanie. Şi mulţi sunt cei care intră prin ea. Că strâmtă este uşa şi îngustă calea care duce în viaţă şi puţini sunt acei ce o află.*"

Selecţionarea se făcea în mod treptat. Formula exactă? Mulţi chemaţi, puţini aleşi. Căpitanul a admis şi tolerat legionari imperfecţi, tocmai cu această tendinţă de a-i perfecţiona. Dintre cei care au pornit iniţial, unii au rămas pe drum, au obosit. Până acolo au putut ajunge. Nu au avut respiraţia mai mare. El a mers mereu, parcurgând toate etapele, până la desăvârşire. Aceasta este valoarea absolută, astfel că obiectivul a fost atins prin trasarea drumului.

Oricât ar părea de paradoxal, prigoanele, închisorile, lagărele, erau auxiliarul cel mai preţios pentru desăvârşirea legionară şi deci pentru selecţionare. Căpitanul era sever în privinţa selecţiunii. Câştigarea unui om prin redresare morală era o biruinţă mai mare asupra răului. Fondul creştin din pilda cu fiul risipitor. El nu adera la principiul egoist de a-şi recruta elementele bune de-a gata, ci dorea să salveze suflete, să le aducă pe calea mântuirii. Era o dragoste care depăşea calculul sau interesul şi avea acelaşi fond creştin.

Selecţionarea elementelor de conducere era grija lui principală, în special a celor tinere, care asigură înlănţuirea în timp şi care trebuie să marcheze o nouă etapă spre perfecţiune.

Sfătuitorii. Selecţionarea acestor cadre ajutătoare izvora din următoarele principii: 1) Căpitanul admitea că orice om este supus greşelii. 2) Există legi naturale pe care nimeni nu le poate încălca. Un conducător nu face ce vrea, ci numai ce trebuie. 3) Unitatea de comandă trebuie asigurată prin hotărârea unei persoane care să poarte răspunderea. Din aceste principii rezultă necesitatea sfătuirii şi a sfătuitorilor ca un instrument auxiliar de conducere a acţiunii. Sfătuirea însă presupune critică şi Căpitanul o admitea, el combătând spiritul criticist, adică excesul de critică, cu orice preţ, care este o boală a neputinţei. Acest fapt îl făcea să cultive critica exact în limitele ei. Adică asculta, încuraja sinceritatea şi opinia liberă şi, după ce discernea, hotăra, adoptând ideea şi încadrând-o în stilul său. Dacă sunt mulţi consilieri şi conducătorul nu este ferm, atunci se balansează în mod steril între diferite păreri, fără a putea lua vreo hotărâre.

Manevra rapidă şi surpriza se realizează însă prin hotărâri rapide. Pentru acest lucru, Căpitanul păstra legătura cu colaboratorii săi prin sugestie şi climat, adică funcţionau antenele spirituale. Comunicativitatea este în acest caz foarte necesară. Pentru acest motiv, Căpitanul îşi populariza ideile sale prin lozinci de acţiune pe care le repeta în mod neobosit (cine a stat lângă el cunoaşte această tehnică). Aceasta asigură flexibilitate şi adaptarea planului la împrejurări.

Figurantul şi clica erau excluşi din principiile Căpitanului. Baza aceasta pe terenul său era largă, sănătoasă şi naturală. Este legitim dreptul unui conducător de a-şi alege oamenii de încredere. Dar aceasta nu poate merge peste o anumită limită care să aducă prejudicii. Căci, dacă nu are acces în cercuri largi şi nu foloseşte criterii obiective şi se mărgineşte la un număr restrâns de apropiaţi şi de proastă calitate, atunci se degenerează în clică. Primejdia clicii Căpitanul o înăbuşea prin ţinuta lui luminoasă şi radierea

de spiritualitate, care îi paraliza pe linguşitori şi pe ipocriţi. Carol al II-lea şi Sima erau organic predispuşi pentru clică.

Elementele unilaterale şi cu tendinţe extremiste trebuie plasate armonic în diferite extremităţi, pentru a asigura, prin tendinţele lor divergente, echilibrul colectivităţii respective. Armonia se stabileşte mai uşor când cel care conduce are el însuşi un echilibru rezultat din calităţi variate şi, prin aceasta, poate lua contact cu cei cu care se sfătuieşte, păstrând echilibrul între ei.

Metoda de cunoaştere a Căpitanului.

În alegerea colaboratorilor săi, Căpitanul pornea de la premisa că numai trăind cu cineva îl poţi cunoaşte mai bine. La prima vedere, făcea o selecţie de principiu: arăta bine sau arăta rău. Erau antenele sufleteşti care funcţionau în subconştient. Apoi şi-l apropia pe cel pe care trebuia să îl cunoască în diferite împrejurări, spre a-i aprecia reacţiile lui fireşti. Dacă i se părea bun, atunci îl obişnuia şi cu modul său de lucru. Cel mai mare preţ îl punea pe afinitatea sufletească. Observarea directă pe teren era cea mai eficientă. Căpitanul efectua schimbarea colaboratorilor în judeţe din considerente tactice, în faza iniţială, pentru a încerca, forma şi selecţiona cât mai multe cadre, lărgindu-şi câmpul experimental. În aceste cazuri se aveau în vedere necesităţile inerente de completare, echilibru, tranziţie sau oportunitate, fiindcă colaboratorii trebuie dozaţi în diferitele faze ale unui organism. Un om care înfruntă moartea este esenţial, chiar dacă are unele scăderi, la început, pentru îndeplinirea misiunii lui, după cum un om comod, dar foarte priceput, corect, bun organizator, este tot atât de esenţial în faza constructivă, când nu este paralizat de primejdii.

Calităţile unui conducător se pot vedea mai bine în momentele de mare primejdie. Când toţi sunt pierduţi şi cuprinşi de panică, el domină situaţia şi comandă, iar ceilalţi ascultă.

Infailibilitatea Căpitanului constituie centrul de greutate al forţei care măreşte la maximum încrederea pentru valorificarea ei. Este o tendinţă a omului de a căuta desăvârşirea. Ideea de zeificare este veche şi naturală. Prin aceasta, se asigură în mod desăvârşit principiul unităţii de comandă, care este un principiu universal admis pentru acţiune şi se oferă toate posibilităţile de manevră. Întreaga forţă papală – după cum am văzut – aici îşi găseşte punctul de sprijin: în infailibilitatea Papei. Formula "*Căpitanul nu greşeşte*" dădea mereu siguranţă de direcţie şi evita orice manifestări ale forţelor negative sau paralizante care se ivesc din neîncredere. Infailibilitatea Căpitanului se bazează pe aderenţa totală din dragoste. Prin dragoste erau eliminate toate elementele negative care ar fi putut să o întunece şi să o reducă.

Puterile nelimitate presupun, pentru echilibru, o mare conştiinţă pentru a răspunde singur de greşelile comise, recunoscându-le. Căpitanul dădea o mare supapă de siguranţă acestui sistem care, prin structura lui, nu poate respira decât în fanatism, recunoscându-şi singur greşelile: "*În acest volum se cuprind şi toate greşelile mele.*" ("*Pentru legionari*") Această recunoaştere proprie, bazată pe o adâncă psihologie a sufletului omenesc, mărea şi mai mult încrederea, mai mult decât ar fi făcut toate încercările de a arăta lipsa de greşeli. Recunoaşterea greşelilor constituie un act de corectitudine legionară şi o supapă de menţinere a disciplinei. Aşa se revărsa binefăcător un mare fluid de încredere care era pus în slujba unui ideal măreţ şi organizat de legi morale de fier care evită orice deviere.

Mitul Căpitanului provenea din grandoarea morală. Era calitativ şi esenţial pentru creaţie, pentru că fără mit nu se poate crea nimic.

Iniţiativa dată şefului de cuib dă toată flexibilitatea de a recruta pe loc elementul conducător, chiar după ce succesiv au căzut şefii. Aşadar, la temelie stă legea elecţiunii naturale. Structura "*Cărticelei şefului de cuib*" tinde spre o organizare verticală. Tendinţa este de a se evita crearea de forţe concentrate şi independente şi atenuarea lor printr-un joc de echilibru. Această problemă era soluţionată în fond mai mult prin educaţia morală a cadrelor. Mişcarea Legionară nu admite nici elemente decăzute pentru a le folosi prin viciile lor; primeşte numai oameni sănătoşi trupeşte şi sufleteşte, dar dezrădăcinaţi.

Prin cunoaşterea reciprocă se dezvoltă şi încrederea reciprocă.

Pentru elementele verificate ca inapte, dar care totuşi s-au încadrat în Mişcare, era măsura trecerii pe linie moartă, ceea ce nu ar fi fost, aparent, propriu spiritului legionar. Aceasta însă pentru elementele care congenital nu se puteau adapta Mişcării. Este operaţia pe care o fac albinele care le mănâncă pe cele moarte. Măsura purificării radicale trebuie să se producă însă la momentul oportun. Atunci, pe baza faptelor, se va alege în mod definitiv "neghina", dar pentru aceasta aştepta epoca secerişului, când recolta este coaptă, pentru că nu vroia ca prematur să înceapă o acţiune care ar fi dăunat (cazul cu cei incorecţi de la Cooperativă). Aşa spune şi Mântuitorul: "*Lăsaţi să crească amândouă până la seceriş şi atunci, la vremea secerişului, vei spune secerătorilor: <Pliviţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi ca să o ardem, iar grâul adunaţi-l în jitniţa mea>.*" (Matei, 13/30)

Corpul Moţa-Marin este coloana vertebrală a forţei legionare, nucleul forţei proprii. Este o sinteză desăvârşită dintre spiritul eroic şi cel creştin. El formează: **1.** sâmburele elitei; **2.** forţa politică de şoc; **3.** elementul de stabilitate (centrul de greutate) şi de intimidare. Căpitanul a pus trupurile lui Moţa şi al lui Marin temelii viitoare ale elitei româneşti legionare. Jurământul Moţa-Marin este dogmă; închidere în interior pentru asigurarea continuităţii, cu legile lui proprii. În interiorul Mişcării, are o importanţă deosebită în procesul selecţionării, având o contribuţie pozitivă. În timpul evoluţiei Mişcării, în diferitele etape de luptă, au fost încadrate şi gradate o serie întreagă de elemente care au avut contribuţii în etapele respective, dar care nu îndeplineau toate condiţiile elitei legionare. Prin înfiinţarea corpului Moţa-Marin, s-a dat o soluţie pozitivă în procesul de alegere a elitei, fiindcă nu s-a recurs nici la înlăturare sau degradare şi nici la sistemul tragerii pe linia moartă, ci **reselecţionarea** se face pe principiul fundamental al Mişcării, stabilit iniţial: capacitatea de a se rupe de bucuriile pământeşti şi de a fi gate de jertfă pentru Legiune. Membrii acestui corp vor fi sâmburii cei mai aleşi ai credinţei legionare, purtătorii patrimoniului spiritual. "*Un singur legionar de va rămâne, şi totuşi Mişcarea Legionară va merge înainte.*" Corpul Moţa-Marin trebuie să fie elementul principal de sprijin, în special în vremurile de furtună.

În direcţia cealaltă au fost Partidul *Totul pentru Ţară*, *Prietenii legionarilor*, simpatizanţii etc.

Căpitanul căuta să cultive spiritul de corp până la limita care nu tulbura, prin hipertrofia lui, viaţa legionară în totalitatea ei.

(continuare în numărul viitor)

***

Deoarece se folosesc de multe ori anumiţi termeni în sens impropriu, chiar de către unele personalităţi, publicăm în fiecare număr definiţii oferite de dicţionare prestigioase.

Mic glosar

Democraţie = regimul politic în care poporul îşi exercită suveranitatea el însuşi, fără intermediul unui organ reprezentativ (democraţie directă) sau prin reprezentanţi interpuşi (democraţie reprezentativă). **Sensul cuvântului variază după momentul şi mediul în care este utilizat, precum şi după contextul doctrinar în care este situat.** De aici, şi o oarecare ambiguitate în elaborarea unei definiţii ştiinţifice. *(n. red. – deci termen extrem de flexibil, de relativ – pentru a ne exprima reţinut)*

În prima accepţie – democraţie directă – contractul social în care J. J. Rousseau a pus în lumină ceea ce înseamnă democraţia directă – "este irealizabilă în toată puritatea ei". În Elveţia, de pildă, ar exista o democraţie, indirectă, însă, care s-ar exprima prin iniţiativă populară: veto, referendum.

Originile democraţiei sunt strâns legate de crearea polisului grecesc.

Deoarece înţelesul modern al cuvântului nu este altul decât acela al statului-cetate (polis) din vechea Eladă, democraţia directă nu poate fi transferată în statele moderne – W. Churchill: "Nimeni nu pretinde că democraţia este perfectă sau atotştiutoare. Într-adevăr, s-a spus că democraţia este cea mai proastă formă de guvernare cu excepţia tuturor celorlalte forme care au fost încercate din când în când."

Regula generală este democraţia reprezentativă, când voinţa poporului este exprimată prin intermediul reprezentanţilor lui.

(extras din Larousse, ediţia 2000)

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI"
- premii în cărţi -

Condiţii de participare: - vârsta max. 35 ani;
- răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 22 a lunii următoare apariţiei ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: *A existat vreo diferenţă între Legiunea "Arhanghelul Mihail", Mişcarea Legionară, Garda de Fier şi Partidul "Totul Pentru Ţară"? (şi dacă da, care?)*

A FOST DAT DE **Adriana C., 34 ani, din Bucureşti, ingineră (care a câştigat astfel premiul oferit de noi, "*Doctrina Mişcării Legionare*" de Corneliu Zelea Codreanu).**

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Legiunea *"Arhanghelul Mihail"* este sinonimă cu **Mişcarea Legionară** şi a reprezentat mişcarea naţională de renaştere ortodoxă, morală, spirituală a românilor, al cărei şef a fost Corneliu Zelea Codreanu.

Garda de Fier s-a înfiinţat de către Corneliu Zelea Codreanu ca organizaţie a tineretului anticomunist, putând face parte din ea orice tânăr, indiferent de orientarea ideologică (liberal, ţărănist, legionar etc.), cu condiţia să fie anticomunist. Dar pentru că în ziua anunţată pentru înfiinţare (13 apr. 1930) nu s-au prezentat decât legionarii, Corneliu Zelea Codreanu a fondat Garda cu proprii legionari, aceasta devenind expresia politică a Mişcării Legionare (şi, începând de atunci, neputându-se înscrie în ea decât legionari).

După ilegalizarea (abuzivă – printr-un simplu jurnal al Consiliului de Miniştri) a Gărzii de Fier, de către I. G. Duca (în 1933), Corneliu Zelea Codreanu a înfiinţat (în 1935) **Partidul "*Totul Pentru Ţară*"** ca expresie politică a Mişcării, sub conducerea gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul (iar după moartea acestuia, sub conducerea ing. Gh. Clime, comandant legionar al Bunei Vestiri).

Deci Garda de Fier şi Partidul "*Totul Pentru Ţară*" au fost un fel de anexe - să zicem - ale Mişcării.

Diferenta între Legiunea "*Arhanghelul Mihail*", Garda de Fier şi Partidul "*Totul Pentru Ţară*" constă în faptul că din primele două organizaţii nu puteau face parte decât legionari, pe când în partid puteau intra şi nelegionari, cu condiţia de a fi fost oameni de o înaltă ţinută morală, animaţi de dragostea pentru neamul românesc.

O precizare importantă: între noţiunea de "*legionar*" şi cea de "*membru* al Mişcării Legionare" este o mare diferenţă: pentru a deveni legionar (după mărirea afluxului tineretului spre Legiune) era obligatoriu un stagiu de 3 (trei) ani într-un cuib legionar, timp în care cel ce dorea să devină legionar trebuia să facă dovada că merita această onoare: corectitudine (faţă de toţi, chiar faţă de adversari), devotament pentru naţionalismul românesc, credinţă în Dumnezeu şi în şefi, înţelepciune, curaj etc.

ÎNTREBAREA LUNII NOIEMBRIE: Care erau gradele şi funcţiunile în Mişcarea Legionară şi ce rol aveau?

PREMIU: *CAL TROIAN INTRA MUROS (MEMORII LEGIONARE)* – ION DUMITRESCU-BORŞA

VIOREL TĂNASE - SIBIU. Vă mulţumim pentru aprecierile făcute asupra publicaţiei noastre. Momentan nu facem abonamente la ziar dat fiind că ne aflăm la finele anului. Foarte probabil că pentru anul 2004 vom începe campania de abonamente în decembrie a.c., abonamentul incluzând şi taxele poştale. Există soluţia să vă trimitem dvs. numărul de exemplare solicitat şi să le distribuiţi dvs., ca şi până acum.

M.T. – IAŞI. De ce nu semnaţi cu "a b c" sau "x y z"? Sub anonimatul laş, în loc de critici obiective susţinute de sugestii, aruncaţi cu invective luate din manualele de istorie comuniste. Le cunoaştem, aşa că nu ne deranjează "opiniile" dvs. în legătură cu mişcările naţionaliste.

DORIN ALBU - IAŞI. Nu publicăm cuvinte încrucişate, nu sunt pe profilul publicaţiei noastre. Le puteţi oferi publicaţiilor de specialitate sau ziarelor locale.

SILVIU IVANOV - TULCEA. Ne spuneţi că vreţi să deveniţi colaborator al ziarului şi ca atare să vă sugerăm câteva teme care ne-ar interesa! Noi nu dăm indicaţii, articolele trimise apar numai dacă sunt pe profilul ziarului şi, fireşte, dacă sunt corespunzător redactate. Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază, iar cele care văd lumina tiparului nu sunt remunerate întrucât nu dispunem de fonduri: toţi colaboratorii noştri, inclusiv colegiul de redacţie lucrează benevol pentru apariţia acestui ziar. Dacă veniţi în Capitală, poate ne faceţi o vizită. Ne-ar face plăcere să vă cunoaştem.

IOANA CRĂCIUN - CONSTANŢA. Ne întrebaţi dacă într-adevăr a existat o lucrare simfonică dedicată Mişcării Legionare. Informaţia pe care o aveţi este corectă şi, aşa cum aţi precizat, că în acest caz doriţi amănunte, vi le oferim: simfonia se numeşte "*Codreanu*" şi a fost compusă de Bălan de origine macedo-română. Premiera ei a avut loc la 6 ian. 1945 în renumita sală *Beethoven Halle* din Berlin. Orchestra era a Filarmonicii din Berlin condusă de maestrul Furtwangler. Poate, cine ştie, o vom auzi, vreodată, şi la Ateneul Român! De ce nu? În definitiv, este o simfonie.

NICHITA SÂRBU-GHIRAN - PÂNCOTA, JUD. ARAD. Urmare a apelului telefonic v-am expediat exemplarele solicitate din ziarul nostru. Aşteptăm articolul dvs., precum şi cel al mamei care a fost în tinereţe cetăţuie. Dacă doriţi să stăm de vorbă mai detaliat, vă aşteptăm. Aveţi asigurată cazarea.

VIOREL R. - BUCUREŞTI. Dacă doriţi să vă înscrieţi în "*Acţiunea Română*", vă aşteptăm – să ne cunoaştem, mai întâi - în fiecare vineri între orele 15 - 19, în strada Mărgăritarelor nr. 6.

SORIN MARINESCU – CRAIOVA: Ne pare rău că aţi intrat în posesia publicaţiei abia în octombrie, dar numărul din septembrie s-a epuizat, vă putem trimite doar un exemplar. Vă mulţumim pentru intenţia de a ajuta la distribuţia publicaţiei: sunteţi binevenit.

DUMITRU BURGHELEA – BRĂILA. Bineînţeles că vă vom răspunde în continuare la orice întrebare legată de Mişcarea Legionară. Orice clarificare nu poate fi decât benefică.

IONEL TOMA – BUCUREŞTI – Având în vedere faptul că sunteţi bucureştean, nu ar fi mai bine să vorbim direct, decât prin corespondenţă? Bineînţeles că suntem de acord cu sugestiile în privinţa paginii noastre de Internet, dar primul lucru care ne preocupă este dinamizarea şi actualizarea paginii - pentru că trăim în anul 2003.

ALEXANDRU BRAD – BRAŞOV. Apreciem bunăvoinţa şi informaţiile dvs., dar nu publicăm "Capitalul" lui Marx, nici pentru a-l combate.

ELENA TITESCU – BRAŞOV. Vă mulţumim pentru originala dvs. idee. Ne-aţi făcut o surpriză. Demult n-am mai râs atât! Dar nu putem publica asemenea glume, din motive lesne de înţeles.

Răspunsuri date de E. Ghika

	Periodic editat de "*Acţiunea Română*"	ISSN 1583-9311
Redactor şef:	Nicoleta Codrin	
Colegiul de redacţie:	Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihai	
Secretar de redacţie:	Nicolae Badea	
Relaţii cu publicul	Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti *(zona Circului – intersecţie cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. Vasile Lascăr)* Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00} tel.: (021) 322 3832 şi (021) 610 3578 sau 0745 074493 e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com	